

เทียนซือ คู่ป่วนผจญวิญญาน ภาค 3

เล่ม 6 : หลงทาง

天师执位III之六：迷踪

ผ่านลั่ว 樊落 เขียน อี้จิ่ง แปล

Copyright © 2009 by 樊落 (Fanluo)

Thai Language Edition © 2022 by Bakerybook Publishing

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-7477-82-4

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤษภาคม 2565

ราคา 275 บาท

บรรณาธิการเล่ม : OhM

ภาพปก : Leila

ศิลปกรรม/รูปเล่ม : Bookcreation

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท เบเกอรี่บุ๊ก จำกัด

77/12 ซอยประชาอุทิศ 75 แขวง 10 ถนนประชาอุทิศ

แขวงทุ่งครุ เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140

ฝ่ายขาย : 086-534-0240

www.bakerypublishing.com

 bakerybook@hotmail.com

 Bakerypublishing

ขอขอบคุณฟอนต์สวยๆ จาก www.f0nt.com

พิมพ์ที่

กระดาษกบอมสายตากันรัง

www.greenread.com

“ชาวยวนยางเอ๋ย ยวนยาง Tea คุณรักฉัน ฉันรักคุณ...”

ภายในห้องซึ่งตกแต่งอย่างหรูหรามีเสียงฮัมเพลงด้วยความเบื่อหน่ายแว่วมา จางเสวียนนั่งฟังอยู่บนตั่งก๊วยเพย¹อย่างเกียจคร้าน สองฝั่งของตั่งเป็นขอบกันไม้สลักลายดอกบัวหิมะ เกสรดอกไม้ตรงกลางฝั่งอัญมณีหลากสี สะท้อนแสงรับกับมุกราตรีหลายคู่ที่อยู่ตรงมุมห้อง มอบแสงสว่างให้กับห้องโถงขนาดใหญ่และทำให้เทียนซึ่งอยู่บนโต๊ะกลายเป็นเพียงเครื่องประดับ...อย่างน้อยในสายตาจางเสวียนมันก็เป็นแค่นั้น คนปกติไม่มีทางใช้ทองคำบริสุทธิ์ทำเชิงเทียนหรอก

แต่ที่นี่ไม่เพียงเชิงเทียน กระทั่งโต๊ะ เก้าอี้ เครื่องประดับบนผนัง แม้แต่ตะขอห้อยผ้า màn ก็ล้วนทำจากทองคำ เงิน ไข่มุกและหยก หูหระอลังการอย่างยิ่ง จางเสวียนฮัมเพลงพลางครุ่นคิดว่าด้วยชาหยกในมือน่าจะ

¹ ตั่งก๊วยเพย คือตั่งยาวชนิดหนึ่ง เริ่มมีในราชวงศ์ถัง สลักลวดลายวิจิตร มีไว้สำหรับให้หญิงสาวชั้นสูงในยุคโบราณเอนนอนหรือนั่งพัก

มีราคาเท่าไร แต่สุดท้ายก็คิดไม่ออก ถึงอย่างไรข้าวของซึ่งอยู่ที่นี้กระทั่งเสื้อผ้าที่อยู่บนร่างกายเขาในตอนนี้อย่างมีราคาสูงกว่าตัวเขา

แต่ถ้าไม่สามารถกลับไป ไม่ว่าจะเป็นทองคำ หิน หยกก็ล้วนไม่มีค่าทั้งสิ้น

เทียบกับคุ้กได้ดั้นกักขังนักโทษอุกฉกรรจ์ที่จินตนาการไว้ ชีวิตของพวกเขาในเวลานี้เรียกได้ว่าขึ้นสวรรค์ แน่จน สวรรค์ใช้ว่าจะสมบูรณ์แบบเสมอไป อย่างเช่นสวรรค์ในตอนนี้อย่างไรซึ่งอิสรภาพ มองดูตรวนข้อมือและโซ่ที่เชื่อมกับตรวนแล้ว จางเสวียนพยายามคิดบงว่าโชคดียิ่งนี้ไม่ได้ทำจากทอง มิฉะนั้นแค่เขาจะดื่มชาสักถ้วยก็คงลำบาก

การเคลื่อนไหวถูกจำกัด ในสายตางางเสวียนต่อให้ที่นี่เป็นพระราชวังก็จัดชิดอยู่ดี ดื่มชาหมดถ้วยอย่างไร้รสชาติแล้วเขาจึงตะโกนลั่น

“ใครก็ได้มานี่หน่อย เปลี่ยนชาถ้วยใหม่!”

ไม่มีผีตนไหนสนใจเขา นอกจากมียมทูตมาส่งอาหารให้พวกเขาตามเวลาที่กำหนด ก็ไม่เคยมีผีตนอื่นมาที่นี่ เรื่องนี้จางเสวียนรู้ดีอยู่แล้ว แต่เพราะเบื่อหน่ายจึงตะโกนส่งเดช คล้ายต้องการให้การกระทำนี้ช่วยให้เขาหายเบื่อเสียงจางชวยดังมาจากฝั่งตรงข้าม

“ลุงชิง คุณเขียนอะไรอยู่? มีอะไรก็พูดมาตามตรงเถอะ คุณกำลังถามหาหาวาอยู่หรือเปล่า? ผมเองก็ไม่ว่าเขาไปอยู่ที่ไหน แต่น่าจะสุขสบายกว่าพวกเรา”

ได้ยินพวกเขาพูดถึงหาวา จางเสวียนกระโดดลงจากตั่งเดินไปที่ประตู จงชุยกับหลินฉุนซึ่งนั่งอยู่ด้วยกันบนพื้นหน้าประตูนั้น หลินฉุนซึ่งใช้กิ่งไม้ขนาดเล็กวาดเล่นสะเปะสะปะอยู่บนพื้น จงชุยนั่งมองอยู่ทางด้านข้าง ในมือยังกำโซ่เหล็กสะกดวิญญานเอาไว้ อีกด้านของโซ่ผูกกับเอวของ

หลินจูนซิง ป้องกันไม่ให้เขาวิ่งไปไหนส่งเดช

เดิมนี่เป็นหน้าที่ของยมทูตหน้าม้า แต่หลังจากหมอนั่นหันไปเข้าข้างศัตรู หน้าที่นี้ก็ตกเป็นของจางเซวียน ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดคนเหล่านั้นไม่ได้พาตัวหลินจูนซิงไปแต่ปล่อยขังไว้กับพวกเขา ความแตกต่างเพียงหนึ่งเดียวคือบนมือของทั้งสองคนนี้ไม่มีตรวนล่ามข้อมือ

‘ช่างเลือกปฏิบัติเสียจริง’ จางเซวียนคิด ช่วยไม่ได้ ใครให้ในบรรดาพวกเขาทั้งสาม เขาคือผู้มีวิชาอาคมสูงสุดกันแล้ว เพื่อป้องกันไม่ให้เขาหลบหนี ฝ่ายตรงข้ามจะป้องกันล่วงหน้าก็เป็นเรื่องที่สามารถเข้าใจได้

หลินจูนซิงกำลังก้มหน้าขีดเขียนไปเรื่อยเปื่อย พอเห็นจางเซวียนเดินเข้ามาที่รับลูกพรวดมายืนตรงหน้าเขาทันที คล้ายอยากพูดบางอย่างแต่นึกไม่ออก ท่าทางร้อนใจจนคิ้วขมวด นิ้วมือเดียวกำเดี๋ยวลาย เเดินวนเวียนอยู่ตรงหน้าเขา อ้าปากหุบปากสลับกันเพื่อระบายความร้อนรน

“ลุงซิง คุณเดินวนจนผมเวียนหัวแล้ว”

จางเซวียนรู้ว่าหลินจูนซิงมีเรื่องอยากพูดกับเขา แต่ฤทธิ์ของน้ำแกงยายเม็งร้ายกาจเกินไป ตีเม่เพียงคำเดียวก็ลบความทรงจำทั้งหมด ไม่คาดหวังว่าหลินจูนซิงจะนึกออก ปล่อยไปให้เขาคิดอย่างทุกซะทมอยู่กับที่ ส่วนตนเองเดินออกจากประตู เตรียมจะไปเดินเล่นบริเวณพื้นที่ด้านนอกซึ่งอยู่ในขอบเขตที่ได้รับอนุญาต หารู้ไม่ว่าขาของเขาเพิ่งก้าวออกจากประตู หลินจูนซิงก็ก้าวตามมาทันที เเดินตามเขาทุกฝีเท้า ติดตามประหนึ่งตนเป็นผู้อาวุโส ทำให้จางเซวียนจำเป็นต้องเดินออกมาด้วยอีกคน

นับแต่ได้พบกันอีกครั้งในแดนหยิน หลินจูนซิงก็มีปฏิริยาแบบนี้ มาตลอด ติดตามจางเซวียนไม่ยอมห่าง ไ่ก็ไม่ได้ไป สุดท้ายได้แต่ปล่อยให้เขาทำตามใจชอบ ก่อนหน้านี้ที่ตกหลุมพรางของเขา จางเซวียนเคยคิดอยู่

หลายครั้งว่าจะแก้แค้นอย่างไร แต่นึกไม่ถึงว่าจะกลายเป็นสถานการณ์
เช่นนี้ เมื่อเผชิญหน้ากับหลินจูนซึ่งที่สูญเสียความทรงจำ ความโมโหของเขา
พลันเลือนหาย เรียกอีกฝ่ายว่าลุงซึ่งได้สนิทปากเหมือนเมื่อก่อน

จางเสวียนนำคนทั้งสองที่เสมือนผู้ติดตามเดินอยู่ในพื้นที่ว่างด้าน
นอกซึ่งมีขนาดจำกัดหนึ่งรอบ รู้สึกง่วงขึ้นมาจึงเดินกลับ สายตาเหลือบไป
เห็นภาพวาดของหลินจูนซึ่งเข้าพอดี พบว่าเป็นคนตัวเล็กหลายคน ในนั้นมี
คนหนึ่งใบหน้าดูต้นเหี้ยมเกรียม มิน่าจึงขยี้ถึงพูดว่าเป็นหาววา เวลาที่
หาววารามณีย์ร้ายขึ้นมากก็น่ากลัวจริงๆ

เห็นจางเสวียนสนใจภาพวาด หลินจูนซึ่งดีใจมาก ดึงแขนเสื้อเขาไว้
ออกแรงชี้ไปบนพื้นแต่ไม่พูดจา จางเสวียนดูอยู่นานก็ยังไม่เข้าใจจึงได้แต่
บอก “ไม่ต้องห่วงหาววาหรอก ตอนนี้เจ้าตัวเล็กต้องมีความเป็นอยู่ดีกว่าพวก
เราแน่”

“ไม่ ไม่ใช่หาววา!”

“ถ้ามันเป็นใคร?”

“ผี...ร้าย...ซ่า...คน...”

“ลุงซึ่ง เวลาพูดจาช่วยอย่าลากเสียงยาวขนาดนี้ได้ไหม ที่นี่นอกจาก
ผมแล้วทุกคนเป็นผีทั้งนั้น ลากเสียงแบบนี้ไปก็หลอกให้ใครตกใจไม่ได้หรอก”

อันที่จริงหลินจูนซึ่งไม่ได้ตั้งใจจะลากเสียงยาว แต่การครุ่นคิดทำให้
ต้องใช้เวลานาน ท่าที่ไม่ใส่ใจของจางเสวียนทำให้เขาโมโหมาก พรวดพราด
กระซอกคอเสื้อจางเสวียนขึ้นมาไว้วายกะทันหัน

อยู่ด้วยกันมานานขนาดนี้ เป็นครั้งแรกที่เห็นหลินจูนซึ่งอาละวาด
จกขุมมือเท้าถลนลาน รีบกระซอกไล่หลังไปด้านหลัง หารู้ไม่ว่าหลินจูนซึ่งจะมี
เรียวกแรมมหาศาล พยายามคว้าเสื้อผ้าจางเสวียนไว้ไม่ยอมปล่อย ระหว่างที่

จุดกระซางไต้ยีนเสียงแคว่ดั่งขึ้น หลินฉุนซึ่งถูกจขุยดึงออกในที่สุด แชน
เลื้อของจางเสวียนขาดเป็นรอยใหญ่ เขามองดูแชนเลื้อที่ฉีกขาดแล้วรู้สึกปวด
ใจเล็กน้อยจนต้องเอ่ยปาก “บัดชบ เลื้อตัวนี้แพงมากนะลุงซึ่ง ตอนยังมีชีวิต
คุณทำร้ายผม ตายแล้วยังไม่ละเว้น ไม่ยอมดื่มน้ำแกงยายเมิ่ง เอาแต่ตาม
รังความผมแบบนี้ ตกลงคิดจะทำอะไรกันแน่!”

เห็นเขาอารมณ์เสียหลินฉุนซึ่งไม่ยอมพูดจาทัก นิ่งยงๆ ลงบนพื้น
ด้วยท่าทางขุ่นเคือง จขุยที่อยู่ด้านข้างมองดูแล้วทั้งโมโหทั้งขบขัน

“ช่างเถอะ ช่างเถอะ เขาจำคุณไม่ได้ โมโหไปก็เปล่าประโยชน์”

“จำฉันไม่ได้ยังจะทรมานฉัน ความอาฆาตนี้ล้าลึกแค่ไหนกัน”

จางเสวียนแหงนหน้ามองท้องฟ้า เห็นเพียงหมอกดำอึมครึม ในเมือง
เฟิงตูไม่มีฟ้าสว่าง กระทั่งแสงสว่างยังไม่มี แสงสว่างหนึ่งเดียวเกิดจากมุกราตรี
ที่อยู่ในห้องเท่านั้น

หลังพวกเขาถูกจับกุมก็ถูกพามายังพื้นที่ซึ่งมีขนาดราวหนึ่งร้อย
ตารางเมตรนี้ ได้รับการปรนนิบัติเป็นอย่างดี แต่เพียงก้าวเท้าออกจากที่นี่ก็
จะเปลี่ยนไปทันที จางเสวียนเคยลองเดินไปยังอีกฝั่งของระเบียบ เมื่อได้พบ
ยมทูตพกอาวุธสีน้ำตาลคันราวเทพอสูร์ซึ่งลาดตระเวนอยู่ฝั่งนั้น เขาก็ไม่เสีย
เวลา รีบถอยกลับมาอย่างว่องไว

คิดถึงสถานการณ์ในตอนี้ จางเสวียนยืนพิงเสาเชิงเชื่อม จขุยเดิน
ตามมา ขณะพันโซ่ในมือใหม่อีกรอบก็เอ่ยถาม “คุณว่าหาวาจะไม่เป็นไร
จริงๆ ไช้ไหม?”

“ไม่เป็นไรหรอก นายรู้ไหมว่าที่นี่เป็นถิ่นของใคร?”

“ของคนชั่ว”

จางเสวียนแทบล้าลัก มองดูสีหน้าจริงจังของจขุย เอาเถอะ เขาพูด

แบบนี้ก็ไม่ผิด แต่ต่างจากคำตอบที่คิดไว้เท่านั้น

“เป็นถิ่นของอ่องหัวเฟิง” จางเสวียนบอก “ถ้าฉันเดาไม่ผิดเขาไม่มีทางทำร้ายหว่าว”

ตอนหว่าวถูกชิงตัวไปจางเสวียนร้อนรนมาก แต่หลังได้เห็นขบวนทัพกับการตอบสนองของยมทูตหน้าม้า เขาก็เกิดความกระจ่างในใจ ต่อต้านอ่องหัวเฟิงในเมืองเฟิงตูไม่เป็นผลดีต่อเขาโดยสิ้นเชิง ตอนนั้นเพราะยังไม่เข้าใจเจตนาและเป้าหมายของอีกฝ่าย เขาจึงเลือกที่จะถูกจับกุม

วันแต่ไม่ได้อยู่ด้วยกันกับหว่าว ที่อ่องหัวเฟิงปฏิบัติต่อพวกเขาในเวลานี้ถือว่ามีมารยาทอย่างมาก ทั้งหมดนี้ยิ่งทำให้จางเสวียนมั่นใจในข้อสันนิษฐานของตน อ่องหัวเฟิงไม่ได้จับหว่าวไปเพื่อทำร้าย ตรงกันข้ามเพื่อปกป้องต่างหาก

“ทำไมถึงเป็นการปกป้องล่ะ?” จงซุ่ยไม่เข้าใจ

เรื่องนี้พูดแล้วยาว แต่ถึงอย่างไรตอนนี้ก็มีเวลา จางเสวียนเดินไปรินน้ำชาถ้วยหนึ่ง ตั้งใจจะดื่มให้ชุ่มคอแล้วค่อยอธิบาย ในเวลานี้หลินจุนซิงกลับกระโดดขึ้นวิ่งมาตรงหน้าเขา จงซุ่ยไม่ทันตั้งตัวถึงกับถูกชนล้มกลิ้ง ได้ยินเสียงหลินจุนซิงตะโกน “เนีย...เนียสิงเฟิง...”

“ท่านประธาน?”

จู่ๆ ได้ยินชื่อเนียสิงเฟิง ดวงตาจางเสวียนพลันเปล่งประกาย หารู้ไม่วินาทีต่อมาหลินจุนซิงจะยกมือขึ้นบีบคอเขา สองมือนั้นออกแรงกุมแน่น ดวงตาเบิกกว้างปากร้องว่า “ฆ่าเธอ เขา...ฆ่าเธอ...”

จางเสวียนถูกบีบคอจนหายใจไม่ออก ต้องยกเท้าขึ้นถีบ นำเสียตายต่อให้ออกแรงมากแค่ไหนสำหรับผีลั่นเปลา่ประโยชน์ จงซุ่ยที่อยู่ด้านหลังออกแรงกระชากโซ่เหล็ก แต่ตั้งอยู่กว่าครึ่งค่อนวันก็ไม่เห็นผล สุดท้ายได้แต่

ปล่อยมือจากโซ่ หันมากอดเอวหลินจุนซึ่งเหวี่ยงไปทางด้านข้าง นี่ไม่ถึงเมื่อหลินจุนซึ่งคลั่งขึ้นมาจะมีพลังกำลังมหาศาล ถูกสะบัดออกก็วิ่งเข้าหาจางเสวียนใหม่ ท่ามกลางสถานการณ์คับขันจางซุ่ยเงื้อมมือหนึ่งฝ่ามือลงกลางหน้าผากเขาพอดี หลินจุนซึ่งโศกเศร้าครู่ ในที่สุดก็หยุดนิ่ง ตาเหลือกล้มหายหลังลงบนพื้น

จางซุ่ยนึกไม่ถึงว่าฝ่ามือตนจะมีกำลังรุนแรงถึงเพียงนี้ เขาริบยอตัวลงสำรวจอาการของหลินจุนซึ่ง เห็นอีกฝ่ายไม่มีการตอบสนองเสียที่ที่รีบถามอย่างกังวล “หรือเขาจะถูกฟาดตายไปแล้ว?”

“เขาตายมาแต่แรกแล้ว” จางเสวียนนวดคอที่ถูกบีบจนเจ็บ เขายังโง่ไม่หยุดขณะพูดด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด “เผ่าเขาให้ดี ถ้าฟื้นขึ้นมาเมื่อไรก็ฟาดไปอีกที”

“อ้อ”

จางซุ่ยจ้องหลินจุนซึ่ง รู้สึกว่าเป็นไปได้ยากที่เขาจะตื่นขึ้นมาในเวลาอันสั้น กำลังจะบอกจางเสวียนให้วางใจแต่เพียงงยหน้าก็พบว่า มีผีตนหนึ่งอยู่ด้านหลังจางเสวียนตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้

จางเสวียนยังนวดคออยู่ พอเห็นแววตาของจางซุ่ยผิดปกติจึงหันมองไปตามสายตาเขา เกิดเสียงดังตึง! กระแทกเข้ากับแผ่นเหล็กเย็นเยียบทันที... ยมทูตยืนอยู่ใกล้เขามากเกินไปชนิดที่แทบจะแนบสนิท กระแสพลังเย็นเยียบแผ่ซ่าน จางเสวียนกระโดดออกห่างหนึ่งก้าวตามสัญชาตญาณ ตอนพบว่าที่ยืนอยู่ห่างจากตนเพียงไม่กี่เซนติเมตรคือใบหน้าของผีร้ายเหี้ยมเกรียมดุจดั่งด้วยความตกใจเขาเผลอปล่อยถ้วยชาหยกตกลงพื้น

บุรุษหน้าผีตอบสนองว่องไว ตอนถ้วยชาเกือบกระทบพื้น เขาเพียงยกหลังเท้าขึ้นเบาๆ ถ้วยหยกก็หยุดอยู่กลางอากาศแล้วลอยขึ้นมาบนฝ่ามือ

เขาไม่พูดจา ยืนถ้อยหยกคินให้จางเสวียน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นฉับพลันนี้ใช้เวลาเพียงไม่กี่วินาที กว่าจางเสวียนจะพ้นจากความตกใจกับถ้อยหยกคินมาเรียบร้อยแล้ว

ไม่รู้ว่าเพราะถูกหลินจุนซึ่งบีบคอแรงเกินไปหรืออย่างไร จางเสวียนพบว่าหัวใจยังคงเต้นแรงไม่หยุด สองมือสั่นเทา เพื่อป้องกันไม่ให้ถ้อยหยกตกแตกอีกครั้งเขาจึงวางมันลงบนโต๊ะ ถอยหลังหลยก้าวแล้วมองพิจารณา ยมทูตแปลกประหลาดผู้นี้ตั้งแต่บนจดลางขณะพิมพ์ “ขอบคุณ”

ในมือของหน้าผีถือกล่องอาหารขนาดใหญ่เอาไว้ หมอนี่น่าจะเป็น ยมทูตที่รับผิดชอบเรื่องอาหารของพวกเขา แต่จางเสวียนเพิ่งเคยเห็นยมทูตตนนี้เป็นครั้งแรก ที่เรียกอีกฝ่ายว่าหน้าผีเพราะใบหน้าซีขาวของเขาเต็มไปด้วยร่องรอยแผลเป็น ส่วนซีกซ้ายจากคิ้วยาวลงมาถึงด้านหลังของกระดูกโหนกแก้มถูกบดบังด้วยหน้ากากเงินชิ้นหนึ่ง หน้ากากเงินปิดบังใบหน้าส่วนนั้น คาดเดาจากรอยแผลเป็นทางฝั่งขวาแล้ว ใบหน้าซีกซ้ายของเขาน่าจะยิ่งแย่แกว่าจนถึงขั้นต้องปกปิดความอัปลักษณ์ด้วยหน้ากาก

หน้าผีรูปร่างสูงใหญ่ เสื้อผ้ายมทูตแบบเดียวกันเมื่อสวมอยู่บนตัวเขายิ่งขับให้รูปร่างโดดเด่น ดวงตาเป็นสีเทาขุ่น ในลูกตาเหมือนถูกปกคลุมด้วยคาถาแปลกประหลาดบางอย่าง มองไม่เห็นอารมณ์แม้สักเสี้ยว เนื้อสีระชะและลำคอถูกห่อหุ้มด้วยผ้าดำแบบเดียวกัน ปิดมิดเหมือนกลั้วหนาวหนักหนา แท้สวมรองเท้าหุ้มแข้งสีดำ มีหูเงินปักเรียงเป็นลายหวักระดับด้วยเป็นลวดลายแบบเดียวกันกับสายคาดเอว ปลอกข้อมือสองข้างก็ประดับด้วยหูเงินแบบเดียวกัน เครื่องประดับเงินเชื่อมไปถึงนิ้ว ปิดรอยแผลปิดโปนบนมือขวา เครื่องแต่งกายซึ่งต่างจากคนอื่นทำให้มีจิตพิฆาตที่แตกต่างออกไปล้อมรอบกาย ทั้งชวนให้อดคาดเดาไม่ได้ว่าผิวภายใต้เสื้อผ้าของเขาอาจ

ยังสงสัยของกว่าที่เห็น

มองดูเขา จางเสวียนรู้สึกว่หัวใจตนเต้นรัวไม่เป็นจังหวะอีกหลายที ในที่สุดก็หลุดปากถาม “คุณมาจากนรกันหรือ?”

มีเพียงผีร้ายในนรกที่ถูกลงโทษหนักจึงจะมีรอยแผลเป็นเต็มตัวเช่นนี้ ดูจากสภาพน่าเวทนาของเขาแล้ว โทษทัณฑ์คงหนักหนาสาหัสเกินกว่าจะนึกภาพออก ผีร้ายประเภทนี้นักมีนิสัยเหี้ยมเกรียมยากจะสยบให้เชื่อฟัง ต้องเป็นผู้มีวิชาอาคมระดับอ่องผีจึงจะสามารถรับเขาไว้เป็นทาส

มีนาตอนที่อีกฝ่ายเข้าใกล้ จิตพิฆาตหยिनถึงไม่รุนแรงมากนัก หวั่นว่าผีร้ายอาจอาละวาดขึ้นมาฉับพลันอย่างหลินจุนซึ่ง จางเสวียนตั้งสมาธิคุมไหมรัศมีวิญญาณไว้มั้น แต่หน้าผีไม่ได้โจมตีเขา ถึงขั้นไม่มองเขาแต่เดินไปหน้าโต๊ะด้วยกิริยาเหมือนหุ่นยนต์ วางกล่องอาหารลง หยิบจานของว่างและกับข้าวออกมาวางเรียงบนโต๊ะ

“มีปลา!”

เมื่อเห็นอาหารที่ตนชอบจางเสวียนดีใจมาก ความกระแวงสว่างซาไปในวินาทีเดียว หน้าผีเพียงจะหยิบตะเกียบออกมาก็ถูกเขาแย่งไป เขาเรียกจขุยมารินข้าว แต่ตะเกียบเพียงจะสัมผัสเนื้อปลาก็ลั่นชะงักกะทันหัน จางเสวียนเงยหน้าถามอย่างสงสัย “ปลานี้คงไม่ได้จับมาจากแม่น้ำสายนั้นใช่ไหม?”

คิดถึงว่าตนเคยร่วงตกลงไปในแม่น้ำวังชวนตอนที่เพิ่งมาถึงแดนหยิน จางเสวียนหมดความอยากอาหารทันที ในนั้นนอกจากซากศพโครงกระดูกก็คือวิญญาณอาฆาต ปลาที่กินวิญญาณอาฆาตเป็นอาหารยังจะกินได้อีกหรือ แค่นี้ก็สงสัยของแล้ว

เมื่อได้ฟังคำถามของเขาหน้าผีชะงักชั่วครู่จากนั้นจึงส่ายหน้า แต่

จางเสวียนไม่กล้าเชื่อคำรับรองของผีร้าย ยืนตะเกียบไปยังอาหารเรียก
น้ำย่อยที่อยู่ทางด้านข้างแทน

จางซุยกลับไม่ใส่ใจ นั่งลงฝั่งตรงข้าม หยิบตะเกียบได้ก็คีบเนื้อปลา
เข้าปาก ก่อนจะหรีดด้วยสีหน้าพึงพอใจ จากนั้นก็หยิบหมั่นโถว กินไปพลาง
ชมไปพลาง จางเสวียนอดถามไม่ได้ “ปลาไม่รู้ที่มาขายกินลงหรือ?”

“ถ้าคุณจะรู้จักเรื่องที่มาของอาหารขนาดนี้คงกินอะไรไม่ลงสักอย่าง
อย่างเช่นคากิ”

“.....” จางเสวียนไม่เหลือความอยากอาหารโดยสิ้นเชิง

คนที่กักขังพวกเขาถือว่าไม่ได้ใจแคบ กับข้าวสาม น้ำแกงหนึ่ง ยังมี
หมั่นโถวและข้าวสวย แม้ไม่หรูหราแต่รสชาติอร่อย สำคัญที่สุดคือเป็นอาหาร
ร้อน กินแล้วช่วยเพิ่มความอบอุ่นให้ร่างกาย มิฉะนั้นก็ยากจะต้านทานความ
เหน็บหนาวของที่นี่

เสียงไซ่เหล็กดังขึ้น หลินจุนซึ่งตื่นแล้ว กำลังคลานขึ้นมาอย่างงุนงง
ขี้ตาแล้วจ้องจางเสวียน จากนั้นก็กระโจนขึ้นมาด้วยความเร็วสูง เห็นอีกฝ่าย
ยกมือ จางเสวียนเตรียมหลบการโจมตี หารู้ไม่ว่าสิ่งที่เขาคิดว่าจะเป็นตะเกียบตน
หลังแย่งมาได้ก็ซบอยู่ข้างโต๊ะแย่งกินปลากับจางซุย

เห็นพวกเขาสองคน นายคืบหนึ่งคำฉันทแย่งหนึ่งคำกินกันอย่าง
เอร็ดอร่อย จางเสวียนระอาใจอย่างยิ่ง เขาเอนหลังพิงพนักเก้าอี้เอ่ย “ผีไม่
จำเป็นต้องกินอาหาร ตอนนี้พวกนายที่เป็นผีทั้งคู่แย่งอาหารคนที่ต้องการกิน
ข้าวมากที่สุด ไม่รู้สึกละอายใจบ้างหรือ?”

“ถึงยังไม่คุณก็ไม่กิน ของดีๆ อย่าปล่อยให้ทิ้งไว้ให้สิ้นเปลือง ถ้าคุณดู
อันเป่ากันั้นจะเข้าใจ มันไม่จำเป็นต้องกินอาหารแต่เมล็ดทานตะวันก็ไม่เคย
ห่างจากมือเลยไม่ใช่หรือ”

ขณะที่จขงขยตอบ ถั่วลิสงทอดจานหนึ่งก็ถูกหลินฉุนชิงแย่งไป ดูเหมือนเขาจะชอบกินถั่วลิสงมาก กินไปด้วยยัดใส่กระเป๋าลือไปด้วย ไม่สนใจคราบน้ำมันที่เปื้อนเสื้อ

จขงขยได้แต่หันมากินอาหารเรียกน้ำย่อยแทน กินอยู่ครู่หนึ่งเห็นจางเสวียนยังจิบชาอยู่จึงถาม “คุณดูไม่เจริญอาหารเอาซะเลย”

“จากนี้ไปเวลากินข้าวนายพุดให้น้อยกว่านี้สักประโยชน์ฉันก็จะเจริญอาหารเอง” จางเสวียนตอบอย่างหงุดหงิด

อันที่จริงใช้ว่าเขาไม่อยากอาหาร แคว้สึกว่าสภาพจิตใจไม่แจ่มใส เขากำลังสงสัยว่าตนเองได้รับผลกระทบจากความหนาวเหน็บของแดนหยิน แต่เพื่อไม่ให้จขงขยเป็นกังวลจึงไม่ได้พูดอะไรทั้งสิ้น ระหว่างที่จิบชาช้าๆ ก็รู้สึกหนาวไปทั้งร่าง ที่แท่นหน้าผิงยังไม่จากไป เพียงยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามจ้องมองพวกเขาด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ จิตพิฆาตบนร่างรุ่มร่ามมาก คงมีเพียงจขงขยผู้ไร้ความละเอียดอ่อนที่ไม่รับรู้

ให้บุคคลที่ดุจดังเทพอสูรเช่นนี้มาส่งอาหาร อ่องหัวเฟิงคงไม่ได้กำลังข่มขู่พวกเขาใช่ไหม ถึงอย่างไรก็กว้างจางเสวียนตัดสินใจกระชับความสัมพันธ์ จิบชาพลางถาม “เฮ้ คุณเพิ่งมาทำงานใหม่หรือ?”

ไม่ตอบคำถาม ซ้ำยังเบือนหน้าไปทางอื่น จางเสวียนไม่ถือสาอย่างยิ่งดีสนิทต่อ

“คุณไม่ปฏิเสธ หมายความว่าทำงานที่นี่มานานแล้ว เจ้านายคุณดีต่อคุณไหม มีการกดค่าแรงแต่ใช้งานหนักบ้างหรือเปล่า?”

ยังคงเงยบั้น มองไม่เห็นอารมณ์สัก絲จากใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยแผลเป็นของหน้าผิง จางเสวียนไม่รู้ว่าเขาฟังอยู่หรือเปล่าจึงพูดต่อ “ผมชื่อจางเสวียน พวกเขาเป็นเพื่อนผมชื่อจขงขยกับลู่ชิง คุณชื่ออะไร? บอกชื่อ

หน้อยลิ จากนี้ไปจะได้เรียกสะดวก”

หลังเรียบไปชั่วครู่จึงขยี้เกยหน้าขึ้นเอ่ย “ผมว่าคุณตั้งใจดีมากต่อ
จะดีกว่า”

ไม่นานเชื่อว่าบนโลกนี้จะมีปากทองคำที่เขาจ้างไม่ออก จางเสวียนไม่
เชื่อเป็นอันขาด ต่อให้เป็นท่านประธานที่ตอนแรกกดขี่ใช้แรงงานเขา แต่
สุดท้ายก็ต้องยอมให้เขาเร่ร่อนไปตามใจชอบอยู่ดีมิใช่หรือ

หากอีกฝ่ายแข็งขึ้นดังขุนเขา เขาจะเป็นฝ่ายยอมลงให้เอง นี่คือ
หลักการใช้ชีวิตของจางเสวียนมาแต่ไหนแต่ไร เขาวางถ้วยชาลง เป็นฝ่ายเดิน
ไปข้างกายหน้าผี ตบไหล่อีกฝ่ายอย่างสนิทชิดเชื้อ

“ไม่เอาน่าพี่ชาย ถ้าพวกเราต้องถูกขังอยู่อีกนานก็น่าจะต้องพบกัน
ทั้งเข้าเย็น สานสัมพันธ์ให้ดีย่อมเป็นประโยชน์ต่อพวกเราทั้งสองฝ่ายไม่ใช่
หรือไง”

หอกยาวสีดำด้ามหนึ่งจ่ออยู่ตรงหน้า รังมือที่จะตบต่อไปของ
จางเสวียนไว้ ปลายหอกคดโค้งเหมือนงู ความคมเจือประกายสีทมิฬคล้าย
กำลังเตือนว่าหากเขายังคงทำตัวไม่รู้กาลเทศะต่อ จะให้เขาได้สัมผัสปลาย
หอกอย่างใกล้ชิดแน่

“ของชิ้นนี้คุ้นตาจัง”

ในตอนนี้อจางเสวียนถึงพบว่าหน้าผีพกอาวุธไว้ด้วย หอกยาวน่าจะ
สูงเท่าตัวเขา กุมอยู่ในมือที่มีจิตสังหารแผ่ซ่าน จางเสวียนยอมถอยหลังหนึ่ง
ก้าวแต่โดยดี พิจารณาอาวุธนั้นตั้งแต่บนจดล่าง

“พวกคุณเหมือนตำรวจในแดนหยางที่ต้องใส่เครื่องแบบและพก
อาวุธแบบเดียวกันทุกคนหรือ?”

“นี่เหมือนจะเป็นหอกแบบเดียวกับที่ลู่หม่าใช้” ถึงอย่างไรหน้าผีก็

ไม่มีทางยอมพูด จงขุ่ยจึงชิงตอบ

“โอ้ว้าว ที่แท้คุณก็เป็นลูกน้องยมทูตหน้าม้า?” คำพูดขงขุ่ยทำให้นึกสะกิดใจ จางเสวียนพิจารณาหอกอสรพิษแหลมยาวในมือหน้าผีอีกครั้ง ยิ่งดูยิ่งพบว่าเหมือนกับด้ามที่ยมทูตหน้าม้าเคยใช้ เขาดูบปลายคางหวั่นระแอะๆ

“ทั้งที่เป็นยมทูตในปรภพเหมือนกัน ทำไมถึงต่างกันมากขนาดนี้ คุณดูลูกน้องของเสียไปอยู่ข้างสี แต่ละคนหน้าตาอาจหล่อเหลา ส่วนทหารของลุงหม่ากลับ...”

เขาสนใจไม่พูดต่อ หน้าผีได้รับความกระทบกระเทือนดังคาด หันมาเบิกตาจ้องเขาที่หนึ่ง ในดวงตาสีเทาหม่นหมองเดิมนิ่งเฉยดูจความตาย เมื่อหันมาจ้องแบบนี้ทำให้มองเห็นจิตอำมหิตภายในนั้น นับว่ามีการตอบสนองเสียที่ จางเสวียนประสานสายตาแล้วหันมองคมของหอกอสรพิษซึ่งจ่ออยู่ตรงหน้าตน ยืนนิ่งข้างหนึ่งออกไปด้นมันออก ยิ้มเอ่ย “...มีนิสัยเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวกันทุกคน”

“จางเสวียน ถ้าคุณยังไม่กินข้าวจะไม่เหลือส่วนของคุณแล้วนะ” จิตพิฆาตซึ่งแผ่ซ่านจากร่างหน้าผีนั้นกระทั้งขงขุ่ยยังสัมผัสได้ เพราะเกรงว่าพวกเขาจะชกต่อยกันจึงรีบตะโกนเรียก

จางเสวียนหันกลับไปมอง หลังถูกขงขุ่ยกับหลินฉุนซึ่งจัดการกวาดล้างราวพายุถล่ม อาหารบนโต๊ะก็เหลือไม่เท่าไร เขาไม่มีความอยากอาหารจึงบอก “ไม่ต้องสนใจฉัน พวกนายกินให้หมดเถอะ”

“ทำแบบนั้นไม่ได้” ไม่กินให้อิ่มจะไม่มีแรง ถึงเวลานั้นพวกเราจะหนีจากที่นี่ได้อย่างไร”

ไม่น่าเชื่อว่าจะมีคนพูดต่อหน้าผู้คุมว่าจะหลบหนี!

จางเสวียนโมโหจนถลึงตาใส่ขงขุ่ย กลับเห็นอีกฝ่ายส่งสัญญาณทาง

สายตาให้ตน หน้าผิกลับสู่สภาพสีหน้าไร้อารมณ์อีกครั้ง จ้องไปยังนอกประตู คล้ายไม่ได้ยินบทสนทนาของพวกเขา จางเสวียนพลันเกิดความคิดขึ้นในใจ เดินเข้าไปคว้าถั่วลิสงกำมือหนึ่ง โยนใส่ปากหนึ่งเม็ด จงใจเอ่ย “จะว่าไปก็ถูกกินอ้อมแล้วถึงจะมีแรงวิ่ง”

หน้าผิยังคงไร้การตอบสนอง จางเสวียนนั่งลงข้างกายจางซุ่ย กระซิบถาม “นายว่าเขาหนูหนวกหรือเปล่า?”

“เป็นไปได้ ขอแค่หันหลังให้เขาแล้วค่อยพูดจาเขาก็จะไม่รู้ว่าพวกเราพูดอะไรอยู่”

หากหนูหนวกจริงก็ไม่ต้องกังวลว่ายมทูตจะได้ยินคำพูดของพวกเขา แต่หากเป็นเช่นนั้น แผนของเขาที่คิดจะสอบถามความลับก็ต้องพับไป จางเสวียนโยนถั่วลิสงเข้าปากอีกเม็ด กำลังใคร่ครวญแผนการรับมือ ในกระเป๋าสี้อีกกลิ่นขึ้นมากะทันหัน โทรศัพท์มือถือที่ไม่ได้ใช้มานานดังขึ้น

จางเสวียนหยิบออกมา พบว่าหน้าจอไม่สามารถแสดงสายเรียกเข้า นึกว่าเป็นเสียงเฟิงจึงรีบกดรับ น่าเสียดายที่อีกฝั่งเป็นเสียงของฮั่นเป่า

“ได้ทำเทพสมุทรา ท่านไม่เป็นไรใช่ไหม? ข้าคือฮั่นเป่า” ราวกับเกรงคนอื่นได้ยิน นกแก้วจึงจงใจดลเสียงให้แผ่วเบาราวกระซิบ

“ฉันรู้ว่านายเป็นใคร” แค่งก็รู้แล้วว่าเป็นเจ้านกไร้ศีลธรรม จางเสวียนพูดอย่างหงุดหงิด “นายใช้วิชาอาคมได้ไม่ใช่หรอ อย่าเปลี่ยนแบบตโทรศัพท์ฉัน เพราะฉันรอโทรศัพท์จากท่านประธานอยู่”

“หากใช้วิชาอาคมจะถูกหาตัวพบ เจ้ารู้หรือเปล่าว่าตอนนี้ในปรภพมีคนมากแค่ไหนอยากจับตัวเจ้า ข้าต้องซ่อนตัวให้ดีถึงจะช่วยเหลือเจ้าได้”

“หิ ที่ที่นายแผ่นหนิเพื่อจะหาโอกาสช่วยพวกเรางั้นหรอ?”

“แน่นอนอยู่แล้ว ข้าจะเป็นกำลังหนุนให้เจ้าและได้ทำท่านประธาน

จนถึงที่สุด! ตอนนี้หาวาอยู่ใกล้ลูกน้องข้า ปลอดภัยดี ข้ากำลังหาทางติดต่อลูกน้อง ดูว่าจะสามารถแอบเข้าไปสมทบกับพวกเจ้าได้ยังไง เจ้าต้องจำไว้เจ้ามีบาดแผลอยู่กับตัว หากอยู่ที่นี้นานเกินไปพลังหยินจะทำให้อาการบาดเจ็บยิ่งสาหัส ดังนั้นหากไม่จำเป็นอย่าได้ใช้พลังอาคม มีหาวาอยู่ทั้งคนท่านต้องไม่ทำอะไรเจ้าหรือ ข้าจะคิดหาวิธีช่วยพวกเจ้าเอง ได้เท่านั้นประธาน...อะ ดังนั้นเจ้าต้องอย่าหุนหันพลันแล่น”

คำพูดทั้งหมดถูกพูดออกมารวดเร็วจบ จิ้งจอกกับเปลี่ยนเป็นนกคนละตัว จางเสวียนฟังจนงง คุ้ยใหญ่ถึงถาม “นายคือ...ฮั่นเป่า?”

“ฮั่นเป่าตัวจริงเสียงจริง ถ้าเป็นของปลอมเอามาเปลี่ยนได้”

“แต่เมื่อไหร่ฉันได้ยินนายพูดถึงท่านประธาน”

“เจ้าฟังผิดแล้ว เวลาที่คนคนหนึ่งใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวมักจะหลุดได้ง่าย ข้าแนะนำตอนเจ้ากลับไปแดนหยางแล้วให้ไปพบหมอตาหูคอจมูก”

หูผุดบ้าอะไร! เขาได้ยินชัดๆ ว่าฮั่นเป่าพูดถึง...

ไม่รอจางเสวียนถามต่อโทรศัพท์ก็ถูกตัดสาย พอลคิดถึงว่าแบตเตอรี่ไม่มากเขาจึงสะกดกลั่นไม่โทรกลับไป

“ฮั่นเป่าคุ้นเคยกับที่นี่มาก มีมันคอยช่วยพวกเราต้องออกไปได้อย่างรวดเร็วแน่!” จงซุขพูดด้วยความยินดี เมื่อครู่ตอนจางเสวียนคุยโทรศัพท์ เขาชะโงกหน้าเข้ามาฟังด้วย

ฮั่นเป่าที่ปกติดูพึ่งพาไม่ได้ในยามคับขันกลับสามารถใช้ประโยชน์จางเสวียนเก็บโทรศัพท์มือถือ พลันรู้สึกว่ามีลมหนาวพัดมาจากด้านหลัง เขานึกออกทันทีว่าในห้องนี้นอกจากพวกเขาแล้วยังมีอีกหนึ่งคนนอก จึงหันกลับไปอย่างรวดเร็ว หน้าผิวยังยืนอยู่ที่เดิม สายตาทอดมองไปด้านนอกคล้ายไม่ได้ยินบทสนทนาของพวกเข

“ทำไมนายไม่เตือนฉัน?” จางเสวียนกระซุกจุกขุยทีหนึ่ง

“ผมนี้ว่าคุณเถื่อว่าเขาไม่มีตัวตน” จงขุยลู่บนหน้าอกพิมพ์ “บางทีเขาอาจไม่ได้ยินก็ได้”

‘แต่ก็มีความเป็นไปได้อีกครั้งว่าเขาจะได้ยิน’ จางเสวียนคิดอย่างโมโห

รอลิ้นจูนซึ่งกินเสร็จ จางเสวียนก้มมือเรียกหน้าผีแทนความหมายว่าให้เขาเก็บจานซามได้แล้ว จานถูกดึงออก หลินจูนซึ่งไม่พอใจมากกระโจนเข้าหาจางเสวียนอีกครั้ง จางเสวียนถูกเขาบีบคอจนผวาแล้วจึงรีบยื่นถ้วยลิสงในมือให้ หลินจูนซึ่งเปลี่ยนจากโมโหเป็นยินดี รับจานแล้วเดินไปนั่งยองๆ ตรงมุมห้อง เคี้ยวถ้วยลิสงอย่างเอร็ดอร่อย

หน้าผีเก็บอุปกรณ์กินอาหารเสร็จก็หมุนตัวจะเดินจากทว่าแขนเสื้อกลับถูกดึงไว้ จากนั้นธนบัตรปีกใหญ่ก็ยื่นมาตรงหน้า จางเสวียนพูดกับเขาด้วยรอยยิ้มตาหยี “ลูกพี่พี่ลำบากแล้ว นี่เป็นน้ำใจเล็กน้อยช่วยรับไว้ด้วย”

หน้าผีไม่สนใจเขาและไม่ได้รับเงิน จางเสวียนมองดูหอกยาวในมืออีกฝ่าย เบี่ยงหลบคมหอกแล้วยกมือโอบไหล่เขาด้วยความสนิทสนม กล่าวเสียงเบา “มือเย็นช่วยเอาถ้วยลิสงมาให้เยอะหน่อยได้ไหม จะสุขหรือดิบก็ได้ ยิ่งมากยิ่งดี ถ้าเป็นไปได้ขอเหล้าด้วย จะเป็นเหล้าอะไรก็ได้ทั้งนั้น ขอแค่มีแอลกอฮอล์ก็พอ”

หน้าผีจ้องมองเขาคราหนึ่ง ไม่ตอบรับไม่ปฏิเสธ ถือกล่องอาหารแล้วเดินจาก จางเสวียนเดินไล่ตามไป ล้วงธนบัตรออกมาอีกปีกยัดเข้าไปในกระเป๋าสื่ออีกฝ่าย

“ส่วนนี้ให้เพื่อนร่วมงานคุณ มีเงินแบ่งกันใช้ไม่ต้องเกรงใจ ไม่ต้องเกรงใจ”

คราวนี้หน้าผีไม่ได้ใช้หอกยาวจ่อเขาและไม่ปฏิเสธของขวัญ เพียงก้าวยาวๆ เดินออกไป รอเขาจากไปไกลแล้วจึงเสวียนจึงกลับมา นั่งบนเก้าอี้พร้อมเสียงหัวเราะระรื่น “เรียบร้อย”

“คุณอยากดื่มเหล้าขนาดนี้เชียว?” จงขยับก้มใจมากับพฤติกรรมติดสินบนยมทูตของจางเสวียน

“ฉันแค่หยิ่งเชิง ขอเพียงเขารับไว้ก็หมายความว่าเราไม่ถึงกับแข็งแกร่งจนไม่อาจทะลวง บางทีพวกเราอาจใช้ประโยชน์จากเขาในการช่วยหาวาและหลบหนี”

“คุณแน่ใจ?”

“ถ้าคืนนี้เขาเอาถั่วลิสกับเหล้ามาให้ก็มั่นใจได้เลย ถึงยังไงพวกเราก็มียเงินเยอะเยอะ”

พูดถึงตรงนี้จางเสวียนรู้สึกว่าจะต้องขอขอบคุณเสียงเฟิง แมวกวักช่างรอบคอบเสียจริง หากไม่มีเงินที่อีกฝ่ายส่งมาให้ไม่หยุดตัวเขาซึ่งอยู่ในปรกพจะทำอะไรก็คงลำบากไปหมด

“ต้องไม่มีปัญหาแน่!” เขาพูดต่อด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยม “ดูยมทูตหน้ามำกับยายเมิ่งก็รู้แล้ว มีเงินสามารถใช้ผีไม่แบ่ง!”

“แต่จางเสวียน ตั้งแต่พวกเรามาถึงที่นี่ก็มีผีสัมผัสกับผีแค่สองตัวคือพวกเขา คุณตัดสินคนทั้งหมดด้วยคนจำนวนน้อยขนาดนี้มันอันตรายมากนะ”

เจ้าหมอนี่นอกจากสร้างความกระตือรือร้นทางใจแล้วทำอะไรไม่เป็นสักอย่าง หากท่านประธานอยู่ที่นี้ต้องไม่ปฏิเสธวิธีของเขาแน่ จางเสวียนพลิกโชเหล็กบนข้อมือไปมา พลันเกิดความรู้สึกว่าใช้เวลาตั้งใจหาวิธีปลดล็อกโชเหล็กน่าจะมีความสุขกว่าพูดคุยกับผีตนนี้แน่

ช่วงหัวค่ำ ยมทูตมาส่งอาหารเย็นให้พวกเขาตรงตามเวลา ยังคงเป็น
หน้าผีที่เคยมาเมื่อตอนกลางวัน เป็นไปตามที่จางเสวียนคาด อาหารเย็นมี
สุรามาด้วยขวดหนึ่ง ขนาดไม่ใหญ่นักแต่ดูจากลักษณะของขวดแล้วของเหลว
ที่อยู่ข้างในน่าจะไม่ใช่ นอกจากนั้นหน้าผียังแบกกระสอบป่านมาหนึ่งใบ พอ
มาถึงก็วางมันลงบนพื้น

“นี่คืออะไร?”

จางเสวียนเดินเข้าไปลองยกขึ้น น่าจะหนักราวเจ็ดแปดกิโลกรัม ปาก
กระสอบผูกด้วยเชือกเป็น ตอนนีเขารู้แล้วว่ายมทูตจะไม่ตอบคำถาม หลัง
ถามจบจึงคลายเชือกออกเอง ด้านในมีถั่วลิสงอยู่เต็ม จงขุยที่ยืนอยู่ทางด้าน
ข้างมองแล้วหัวเราะพริต ส่วนหลินจุนซึ่งกระโจนเข้าหาทันที ล้วงถั่วกำใหญ่
ใส่กระเป๋าสีเสื้อตน

จางเสวียนตะลึงงัน เขาต้องการถั่วลิสงแต่ไม่ได้อยากได้มากขนาดนี้
ใจคอจะให้เขาปลูกถั่วลิสงที่นี่หรือ!

“ที่แท้ตัวลึงในปรกพราดาถูกขนาดนี้เสียหรือ”

จางเสวียนพึมพำจบเห็นสายตาของหน้าผีเบนไปทางอื่น ในดวงตาคลายเปล่งประกายความมีชีวิตชีวาดผ่านวูบหนึ่ง จางเสวียนไม่ได้คิด นั่นต้องเป็นสายตาเยาะเย้ยแน่ เขาโมโหจนกุมไหล่ทั้งสองข้างของหน้าผีไว้ ออกแรงเขย่าตะโกนใส่ “คุณจงใจลึงนะ คุณจงใจชัดๆ!”

ปลายแหลมของหอกยาวจ่ออยู่ตรงหน้า จิตสังหารถูกส่งผ่านมาโดยไร้เสียง จางเสวียนรีบคลายมือ ยกสองมือขึ้นเหนือศีรษะทำท่ายอมจำนน พร้อมกับถอยหลังสองก้าว จากนั้นจึงแหย่ยิ้ม “ล้อเล่นเท่านั้น ของมีคมไม่มีตา หากพลาดพลั้งจะทำคนอื่นบาดเจ็บได้”

เมินเฉยความพยายามที่จะสานสัมพันธ์ของเขา หน้าผีดวงหกอสรพิษอยู่ตรงหน้าสองสามที่ถึงเก็บลง ประกายหอกคมปลาบสะท้อนไปมา จนจางเสวียนตาลาย กว่าที่จะมองเห็นเป็นปกติหน้าผีก็เรียงจานสามบนโต๊ะเสร็จแล้ว จงชวยกับหลินฉุนซึ่งกำลังก้มหน้าก้มตากินอย่างเอร็ดอร่อย

จางเสวียนไม่มีความอยากอาหารจึงนั่งลงฝั่งตรงข้ามพวกเขา จิบเหล้าคำหนึ่ง ไม่รู้ว่าเหล้านี้หมักจากอะไรดื่มแล้วมีกลิ่นหอมกรุ่นไปทั้งปาก อบอุ่นไปถึงหัวใจ ช่วยลดความเหน็บหนาวที่ไหลเวียนอยู่ในร่างมาตลอด ทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะดื่มอีกสองอีก รู้สึกว่าในเหล้านี้มีกลิ่นดอกไม้บางอย่าง คล้ายกลิ่นหอมของหญ้าเทียนจื่อแต่ไม่ได้เข้มข้นขนาดนั้น

เดิมจางเสวียนตั้งใจใช้การสั่งเหล้าเป็นบททดสอบ ตอนนี้พบว่าดื่มแล้วรู้สึกไม่เลวจึงรินให้จงชวยกับหลินฉุนซึ่งคนละแก้ว จงชวยขอบคุณแล้วยกดื่ม ส่วนหลินฉุนซึ่งไม่สนใจ กินข้าวอิมก็ก้มหน้านั่งนับกองตัวลึงบนโต๊ะ จางเสวียนจึงหยิบเหล้าแก้วนั้นมาดื่มเสียเอง จากนั้นก็บอกขอเหล้าที่เหลือเพียงไม่เท่าไรแล้วเหลียวมองหน้าผีซึ่งยืนอยู่บนระเบียง รวากับต้องการ

หลักเลียงปราณมนุษย์จึงยืนอยู่ห่างจากพวกเขามาก

“พี่ชายรูปหล่อ”

จางเสวียนเรียกอย่างสนิทสนม เห็นหน้าผีเพียงเหลือบมองเขาคั้งหนึ่ง ไม่มีการเคลื่อนไหวใด เขายกมือขึ้นกวนิ้วเบาๆ หลังเรียกหน้าผีมายืนอยู่ตรงหน้าได้สำเร็จจึงล้วงธนบัตรปึกใหญ่ออกมา ยัดเข้าไปในกระเป๋าเสื้ออีกฝ่าย ดันขวิดเกล้าให้แล้วเอ่ย “เกล้านี้ไม่เลว คราวหน้าช่วยเอามาเยอะกว่านี้ได้ไหม?”

หน้าผีไม่พูดอะไรทั้งสิ้น เขารับขวิดเกล้าไว้ เก็บจานชามว่างเปล่ากลับเข้าไปในกล่องอาหาร ดูท่าทางเขาตั้งใจจะกลับแล้ว จางเสวียนถามจขุ่ย “นายมีของที่ยากได้ไหม? คราวหน้าจะได้ให้ลูกพี่ผีเอามาให้”

“ไม่มี” จขุ่ยคิดแล้วเอ่ย “คำขอเพียงหนึ่งเดียวของผมคือช่วยพาพวกเราไปจากที่นี่ได้ไหม?”

ผีตนนี้ช่างใจกล้าเสียจริง จางเสวียนฟังแล้วพูดอย่างหงุดหงิด

“ถ้านั้นนายถามเขาเองเถอะว่าช่วยพาพวกเราไปจากปรภพได้หรือเปล่า แบบนี้ไม่ง่ายกว่าหรือ?”

“ได้หรือเปล่า?”

ฟังไม่ออกว่าจางเสวียนกำลังประชด จขุ่ยหันไปถามหน้าผีด้วยสีหน้าจริงจัง แน่นอนว่าคำตอบต้องเป็นการปฏิเสธ หน้าผีเมินเฉยบทสนทนาของพวกเขา จัดกล่องอาหารเสร็จก็เดินจากไป จางเสวียนได้แต่ตะโกนตามหลัง “อย่าลืมเอาเกล้ามาให้ด้วยละ พี่ชายสุดหล่อ”

หน้าผีไม่สนใจคำพูดหยอกเ้าของเขา เป็นหลินฉุนซึ่งที่ตกใจเพราะเสียงนั้น เขาหยุดเล่นถั่วลิสง เงยหน้าขึ้นมองจางเสวียน พึมพำอย่างสับสน

“เนี่ย...”

“อะไรนะ?”

หลินฉุนซึ่งไม่สนใจเขา หันหน้าไปข้างนอก พุดกับระเบียงเสียงเบา

“เนี่ย...สิงเพิง...”

เพราะออกเสียงไม่ชัด จางเสวียนจึงนั่งอยู่ครู่หนึ่งถึงฟังออกว่าเขาพูดอะไร นี่เป็นครั้งที่สองที่ได้ยินชื่อท่านประธานจากปากของหลินฉุนซึ่ง เขาระโดดขึ้นทันที รีบวิ่งไปด้านนอกด้วยความร้อนรน ผลออกกระโจนออกไปเต็มแรงโดยไม่ทันสังเกตว่าโซ่เกี้ยวอยู่กับมูมโตะ๊ะ จึงล้มคว่ำอยู่ที่หน้าธรณีประตู

จางเสวียนลูบจมูกตัวเอง ขณะกำลังดีใจที่การตอบสนองของตนคล่องแคล่วจึงไม่เสียโฉม รองเท้าหุ้มแข้งสีดำประดับหมุดเงินคู่หนึ่งก็ปรากฏแก่สายตา เขาเงยหน้าขึ้นมองตามเครื่องประดับเงินตรงนั้น บังเอิญพบกับหน้าผีที่ก้มลงมามองพอดี ดวงตาสีเทาหม่นหมองของอีกฝ่ายมีประกายแสงวาดผ่านวูบหนึ่ง รวากับรู้สึกประหลาดใจในกิริยาหมอบกราบของเขาและขบขันเล็กน้อย

“บอกไว้ก่อน คุณเข้าใจผิด ผมไม่ได้กำลังทำความเคารพคุณ แค่ทำของตกเท่านั้น”

ในฐานะที่ยื่นชื่อไม่นึกเลยว่าต้องมาก้มกราบผี จางเสวียนรู้สึกวาทนเองขายหน้าจนไม่เหลือขี้นดีได้แต่บ่นพึมพำพลางคลานขึ้นจากพื้นเหมือนต้องการยืนยันว่าเขาไม่ได้พูดโกหก เหยียดขาปัดหญ้าแห้งหนึ่งรวงตกจากกระเป๋าสี้อ กิ่งไปข้างหน้าตามพื้น

นั่นคือใบผ่านทางที่ยมทูตหน้าม้าให้เขาไว้ตอนเพิ่งมาถึงเมืองเพิงตู หลังจากนั้นอาจยังได้ใช้ประโยชน์ จางเสวียนจึงรีบเก็บมันขึ้นมา หารู้ไม่เพ็งจะยื่นมือออกไปก็ได้ยินเสียงครื้นครื้นสนั่นหวั่นไหวจากด้านนอก พื้นโยกคลอน เหยียดขาปัดหญ้าแห้งสั่นสะเทือนทำให้กิ่งออกไปไกล โชคดีที่หน้าผียื่น

หอกยาวออกไปทันท่วงที่ ปลายหอกขวางเหรียญกษาปณ์ไว้ จากนั้นปัดเบาๆ ที่เดียวให้มันกลิ้งกลับมาอยู่ในมือเขา

“ขอบคุณ!”

จางเสวียนกำมือ หย่อนเหรียญกษาปณ์ลงในกระเป๋าลើอ ขณะกำลังจะลุกขึ้นพื้นพลันลั่นสะเทือนรุนแรงต่อเนื่องอีกหลายที เขาวิ่งเวียนสี่ระฆัง รักษาสมดุลไม่อยู่ ล้มลงดังตึง! ครั้งนี้โชคดีเขาไม่ได้ล้มลงบนพื้น แต่ล้มพียงลงบนรองเท้าหุ้มแข้งของหน้าผี

“บัดซบ นี่มันเรื่องอะไรกัน! แดนหยินมีแผ่นดินไหวด้วยงั้นหรือ?”

ในเวลาไม่ถึงหนึ่งนาที ต้องอับอายต่อหน้าผีตัวเดียวกันถึงสองครั้ง จางเสวียนชักจะรู้สึกว้าวุ่นนี้เป็นวันเคราะห์ร้ายของตน เขาสะบัดสี่ระฆัง พบว่าภาพตรงหน้าโยกไหว เป็นความรู้สึกที่ผิดปกติจึงรีบวัดสองมือ ใช้ชีพันต้นขาของหน้าผีไว้ ตวาด “คุณให้ผมดื่มอะไร! ถ้าคิดจะวางกับดักเทียนชื่อคนนี้ คุณยังอ่อนหัดนัก!”

จางซุ่ยเห็นเกิดเรื่องขึ้นกับจางเสวียน อยากวิ่งเข้ามาช่วย แต่วิ่งมาได้ครึ่งทางก็ถูกโซ่เหล็กรั้งไว้ หลินฉุนซึ่งนั่งอยู่อีกฝั่งของโต๊ะกลมเล่นถั่วลิสงของตัวเอง คล้ายหงุดหงิดที่ถูกดึงจิ้งกระซากโซ่เหล็กสุดชีวิต ทำให้จางซุ่ยไม่สามารถเดินห่างจากเขาไกลเกินไป

ตรวนของจางเสวียนถูกมือข้างหนึ่งกุมแล้วดึงออก พร้อมทั้งพวงเขาขึ้นมา จากนั้นก็ได้ยินเสียงคนพูดเย็นชา “เมาเหล้า?”

เอ่อ...

น้ำเสียงแหบพร่าทุ้มต่ำ จางเสวียนงุนงงอยู่ครู่หนึ่งถึงรู้ว่าเป็นเสียงของหน้าผี รอบด้านยังคงโยกไหว คล้ายอาการเวลาเมาสุรา แต่ปกติเขาดื่มเหล้าเก่งมาก แค่เหล้าขวดเล็กๆ ขวดเดียวไม่ควรจะเมาทันที ซ้ำยังมาถึงขั้น

นึกว่าเกิดแผ่นดินไหว

ไม่รอเขาถาม เสียงตื่นเต้นยินดีดังมาจากด้านหลัง จงขยับตัวกับหน้าผิ
“ที่ให้คุณพูดได้หรือนี่! ถ้าฉันคุณช่วยอธิบายหน่อย ทำไมพวกเราถึง
รู้สึกว่เกิดแผ่นดินไหวขึ้นพร้อมกัน หรือผมเองก็เมาแล้ว?”

คำถามเพ่งจับ เสียงครืนดังแว่วมา ห้องโถงโยกคลอนทันที จางเสวียน
โซเซทีหนึ่ง หากมิใช่เพราะหน้าผิจับไว้ไม่แน่นเขาอาจล้มกลิ้งไปแล้ว ความ
เมามายทำให้ประสาทสัมผัสในจิตได้สำนึกว่องไวขึ้น รับรู้ได้ว่าจิตสังหาร
พวยพุ่งเข้าหา เขาเกร็งไปทั้งร่างโดยไม่รู้ตัว

“เกิดอะไรขึ้น?” เขาถามเสียงทุ้ม สายตาทอดมองไปยังความมืด
นอกห้อง

หน้าผิมองเขาวบหนึ่ง คล้ายประหลาดใจในความเปลี่ยนแปลง
กะทันหันของเขา ในเวลานี้เองลูกดอกสีแดงคล้ายงูเข้ามาจับปล้น เล็งตรง
มาที่หน้าผากจางเสวียน

อาวุธลับไร้เสียง จางเสวียนหงายหลังตามสัญชาตญาณ หน้าผิพลิก
มือโอบเอวเขา เอนกายให้รับกับท่าทางหลังของเขาพร้อมกับยกหอกอสรพิษ
ขึ้น สะบัดลูกดอกสีแดงออกไป

ถูกพลังหยินของหอกอสรพิษจุใจม ลูกดอกสีแดงส่งเสียงร้องแหลม
สูงพุ่งเข้าหาผนังฝั่งตรงข้าม จางเสวียนอาศัยกำลังแขนของหน้าผิกลับมายืน
มั่นคงอีกครั้ง พิจารณาหน้ากากเงินบนใบหน้านั้นแล้วกล่าวชม

“คุณเด่นทางไก่ได้ไม่เลว”

ใบหน้าหลังหน้ากากแสดงอารมณ์หรือไม่จางเสวียนไม่รู้ ไม่รอเขา
พิจารณาละเอียดก็เห็นลูกดอกสีแดงที่ถูกหอกอสรพิษปักดอกกลับสู่ร่างเดิม
ท่ามกลางเสียงกรีดร้อง ไม่น่าเชื่อว่จะเป็นผีมีเขาหน้าเขียวเขียวยาว ผีมีเขา

มีส่วนสูงเท่าเด็ก รูปร่างผอมแห้งเป็นหนังหุ้มกระดูก ตอนกางนิ้วทั้งสิบออก ผิวหนังแห้งเหี่ยวบนนั้นติดกันเป็นพังผืด แขนทั้งคู่เกาะยึดผนัง เห็นว่า จางเสวียนไม่ได้รับบาดเจ็บจึงติดตัวกระโดดเข้าหาเขาทันที

จางเสวียนประสานสองมือ ตรวนที่พันธนาการข้อมือเขากลายเป็น อวูฐชั้นดี โช้เหล็กฟาดลงบนศีรษะผี ตบมันออกไปเหมือนตบวอลเลย์บอล

ทางด้านจางซุยกี้ถูกผีมีเขาคตนหนึ่งจู่โจมเช่นกัน เขาใช้ทั้งมือทั้งเท้าเตะมือออกไป มองเห็นผีลอยออกจากห้องโถง เขาพึงอยู่ข้างใต้ระทมทั้งที่ยังตกใจไม่หาย “นี่มันสัตว์ประหลาดอะไร?”

“สิ่งมีชีวิตประเภทเดียวกับนาย”

หากมิใช่เพราะสีหน้าจางเสวียนจริงจังเกินไป คำตอบในตอนนี่ของเขาคงเหมือนล้อเล่นมากกว่า จางซุยกี้พลอยได้รับผลกระทบจากบรรยากาศรอบกายเขา หันมองไปด้านนอก เห็นว่านอกห้องมีเงาผีเต็มไปหมด แสงไฟสีเขียว คร้มกะพริบสลับกันไปมา หลังพวกมันเข้าใกล้จางซุยกี้จึงพบว่าที่แท้แสงเหล่านั้นคือดวงตาของผีดู

“ผมยึดหลักปฏิบัติต่อคนอื่นด้วยความเมตตา ไม่รู้ว่าพวกเขาจะมีความคิดแบบเดียวกันหรือเปล่า” จางซุยกี้พึมพำ

คำตอบคือภูตผีที่กระโจนเข้ามาโจมตีพวกเขา เล็บแหลมคมข่วนไปทางจางเสวียน โชคดีเขาเบี่ยงตัวหลบพ้นทั้งยังหยิบยันตีไบหนึ่งออกมาฟาดลงบนศีรษะผีดู ท่ามกลางเสียงกรีดร้องผีดูเลือนหายไปเหลือร่องรอย

“น่าเสียดาย พวกมันไม่ได้คิดแบบนาย” จางเสวียนบอกเสียงราบเรียบ ตามองดูภูตผีที่พุ่งเข้าหาไม่หยุด

จางซุยกี้ไม่ได้ตอบ ผีดูหลายตนจู่โจมเขา เพราะต้องลงลานรับมือจึงไม่มีเวลาวางพุดจาอีก

ห้องฟ้าด้านนอกยิ่งมืดกว่าเดิม เหล่าภูตผีซ่อนเร้นอยู่ในความมืด ทำให้บรรยากาศในพื้นที่นี้ยิ่งอึมครึม เห็นพรรคพวกถูกยันต์ฟาดจนร่างจริง เหลลกลายพวกมันต่างส่งเสียงกรีดร้องขึ้นพร้อมกัน แต่ไม่มีผู้ใดล่าถอย กลับยิ่งบุกเข้าหา ล้อมพวกเขาทั้งหมดที่อยู่ในห้องโถงไว้

ในบรรดาผีเหล่านั้นนอกจากผีหิวตายยังมีผีมีเขา ผีผูกคอตาย ผีไฟ ผีพรายและผีประเภทอื่นที่เรียกชื่อไม่ถูก แต่ละตนแยกเขี้ยวถลนลุกตา แสดงความอามัถของผีดูออกมา นับแต่จางเสวียนมาถึงปรภพก็ได้พบภูตผีประเภทต่างๆ มากมาย แต่การที่ผีหลากหลายประเภทมารวมตัวกันครบครันขนาดนี้ช่างเป็นเรื่องที่หาดูได้ยาก เขาไม่กล้าประมาท มือกุมยันต์พร้อมสะบัดโซ่ไม่หยุด ใจเมตติภูตผีให้ถอยห่าง

หน้าผีสู้เคียดบ่าเคียดไหล่กับจางเสวียน เพื่อสะดวกต่อการสังหาร ภูตผี เขาแยกหอกอสรพิษออกเป็นสองชิ้นกลายเป็นอาวุธคู่หนึ่งหอกหนึ่งกระบอง ทำได้ทั้งโจมตีและป้องกันทำให้ผีดูไม่สามารถเข้าใกล้ เหล่าภูตผีหวาดกลัวจิตพิฆาตที่แผ่ซ่านจากร่างเขา แค่อำนาจเล็กน้อยก็จะรีบเบี่ยงหลบออกโดยไม่รู้ตัว ทำให้จางเสวียนมีเวลาพักหายใจ เขายังอยู่ในสภาพกึ่งเมามหากมีไข้เพราะหน้าผีช่วยต้านทานศัตรูเต็มกำลังปานนี้เขาคงบาดเจ็บจากกรงเล็บของพวกผีดูไปแล้ว

ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ยังรับมือศัตรูลำบากอยู่ดี ภูตผีมีจำนวนมากเกินไป กำจัดไปได้หนึ่งฝูงก็มีฝูงใหม่กระโจนเข้ามา จางเสวียนวิ่งเวียนสี่รอบใจคิดจะอัญเชิญโสมรวิดิวิญญาน แต่เมื่อล้วงอาวุธออกมากลับไม่มีพลังวิญญานพอจะควบคุม ถูกภูตผีบังคับให้ถอยหลังไม่หยุด พลังเผละเพียงเล็กน้อยก็ถูกผีดูคว้าเข้าที่แขน อ้าปากกว้าง พันคมกัดลงบนท่อนแขนเขา ตอนที่แขนกำลังจะทะลุเป็นรูโหว่อาบเลือด ผีดูกลับเหวี่ยงหน้าร้องอนาถขึ้น

มาเสียก่อน นึกไม่ถึงว่าจะเป็นหน้าผีที่เห็นว่าเขามีอันตรายจึงขวางหอกอสรพิษออกมา

หอกอสรพิษครึ่งท่อนทะลวงหัวใจผี ร่างกายของมันสิ้นเทารุนแรง ก่อนจะแหลกสลายไปกลางอากาศ หอกอสรพิษร่วงตกลง จางเสวียนยกเท้าเกี่ยวอาวุธขึ้นมากุมไว้ในมือ ด้ามของหอกอสรพิษเย็นฉ่ำน้ำแข็ง หลังกำไว้แล้วจิตพิฆาตรุนแรงของมันถูกส่งผ่านมาถึงเขา มองเห็นว่ามีภูตผีไม่กลัวตายวิ่งเข้าหา จางเสวียนสะบัดหอกที่เดียวฟาดไล่ผีสองตนที่นำอยู่ด้านหน้าสุด วิญญานของผีถูกสูบเข้าไปในหอกอสรพิษ เพียงพริบตาจิตแท็กก็สลายจนสิ้น

“เจ้านี่ใช้งานได้ดีทีเดียว”

จางเสวียนหมุนข้อมือ พบว่าหอกอสรพิษแม้จะเย็นเยียบแต่ใช้คล่องมือ ทว่าครู่ถัดมาอาวุธนั้นก็ถูกหน้าผีดึงกลับไป ดวงตาสีเทาหม่นหมองจ้องมองมา แทนความหมายว่าอย่าแตะต้องอาวุธของเขา

เวลานี้จางเสวียนไม่ได้ถือสาอีกฝ่าย ใช้ตรวนสู้กับผีแล้วถาม

“คุณเป็นคนเรียกผีพวกนี้มา?” ไม่มีคำตอบย่อมนัยความว่าปฏิเสธ จางเสวียนจึงถามต่อ “ถ้านั่นก็คือผีพวกนี้มาทำลายถึงที่เอง คุณตามเพื่อนร่วมงานมาช่วยหน่อยได้ไหม?”

ยังคงไร้คำตอบ จางเสวียนรออยู่กว่าครึ่งค่อนวันสิ่งที่ได้รับคือกรงเล็บคมซึ่งข่วนมาทางตน เห็นว่าภูตผีที่ล้อมโจมตีมีจำนวนมากขึ้นทุกที ความโกรธเกรี้ยวเริ่มลุกลาม เขาพลิกมือที่เดียวส่วนด้ามของไหมรัดวิญญานกลายเป็นมีดโค้งตามการสะบัดมือกลางอากาศ ฟันกรงเล็บข้างนั้นขาดทันที เสียงร้องอนาถดังขึ้น จิตแท็กของผีถูกไหมรัดวิญญานสิ้นสะเทือนจนเหลวแหลก กลายเป็นหมอกสีแดงลอยล่องกลางอากาศ ไม่ยอมกระจาย

หายไป

จางเสวียนสองมือกำด้ามมีด ดวงตาสีฟ้ากวาดไปทางภูตผีปีศาจที่ ล้อมวงเข้าหา จิตสังหารแผ่ซ่าน พวกผีไม่กล้าเข้าใกล้อีก กระทั่งหน้าผิยัง อุดมองเขาไม่ได้ เห็นในดวงตาเขามีแสงสีฟ้าแปลกประหลาดส่องประกาย ขณะหัวเราะเย็นชา “อยากได้ชีวิตฉันก็เข้ามาสิ!”

พูดจบก็ก้าวเข้าหาพวกภูตผี หน้าผิร้องเขาไม่ทัน ได้แต่รีบร้อนตามไป หารู้ไม่ว่านักล่าภูตผีเจ้าเล่ห์พอเห็นว่าตนไม่ใช่คู่มือของจางเสวียนก็หันไปโจมตีจางซุ่ย แทน

จางซุ่ยไหนจะต้องดูแลหลินจูนิง ไหนจะต้องรับมือผีที่บุกมาจาก ทิวสารทิศ เพียงไม่นานก็ตกเป็นรอง เขาพ้นโซ่เหล็กไว้บนแวนตอนอย่างร้อนรน จากนั้นชกหมัดคู่ออกไป เมื่อชกจนผีหลายตนนอนหมอบแล้วถึงหันกลับมา พบว่าหลินจูนิงยังเล่นถั่วลิสงอยู่บนโต๊ะ ไม่สนใจเหตุการณ์ใด เขาโมโหจน ต้องร้องลั่น

“ลูซิง เลิกเล่นได้แล้ว รีบมาช่วยสู้กับผีเร็วเข้า!”

หลินจูนิงยังคงไม่สนใจเขา จดจ่อกับการนับจำนวนถั่วบนโต๊ะ ไม่ ใส่ใจสถานการณ์อันตรายเป็นอันขาด จางซุ่ยทั้งต้องคอยเตือนเขาทั้งต้อง ป้องกันการโจมตีของผีดู คราวนี้พวกมันรวมตัวกันหมุนวนเป็นกลุ่มก้อนพลัง หยินสองประกายแสงสีแดง จางซุ่ยไม่รู้วิธีจัดการลมหิยน์ไร้รูปร่างแบบนี้จึง ชะงักอยู่ครู่หนึ่ง ชั่วพริบตาตัวเองลมหิยน์สีแดงก็พัดมาตรงหน้า พุ่งผ่านร่าง เขาทะลุไปด้านหลัง

พลังเย็นเยียบทะลุร่าง จางซุ่ยหนาวจนตัวสั่นสะท้าน เกิดความรู้สึก เหมือนถูกขังในห้องน้ำแข็ง ความหนาวทิ่มแทงกระดูกปกคลุมทั่วร่าง เพื่อ ด้านทานความรู้สึกไม่สลายจากความหนาวเย็น เขาก้มเอวลงทั้งที่เนื้อตัวยัง

สิ้นเทา ผิดูเหล่านั้นเห็นมีโอกาสดมสีแดงพัดเข้าหาเขาอีกครั้ง หวังจะยึดครองร่างกาย หากู้ไม่ล้มหยืนเพิ่งเข้าใกล้จะถูกกระแสพลังเย็นเยียบบนร่างจขงขยดูดออก พลังนั้นแม้เย็นยิ่งกว่าน้ำแข็งแต่กลับเปี่ยมด้วยพลังกังบริสุทธิ สะกดพลังหยินของผิดขงไปได้อย่างไม่น่าเชื่อ ทำให้พวกมันต้องหลบหลีกด้วยความจำใจ

จขงขยกลับไม่ปล่อยให้พวกมันมีโอกาหลบหนี เขากัดฟันอดทนต่อความไม่สบาย ยืนมือไปคว้าผิวนหนึ่งทีโจมตีดน สองมือกระชาก ไม่น่าเชื่อว่าจขงขยจะดึงดวงวิญญาณของมันออกจากร่างทั้งอย่างนั้น สีเลือดพลันกลายเป็นหมอกแดงอาบย้อมพื้นที่ตรงหน้า

ผีที่เหลือเห็นสถานการณ์ไม่ดี ส่งเสียงกรีดร้องบินหนีกันไปคนละทิศละทาง จางเสวียนไล่ตามมา สะบัดมิดหนึ่งทีกำจัดหนึ่งตน พอหันมาเห็นดวงตาของจขงขยเป็นสีแดงกำจุเปลวไฟ ทว่าใบหน้ากลับขาวซีด รวกับถูกความหนาวเหน็บทิ่มแทงกระดูก หัวคิ้วของเขามีเกล็ดน้ำแข็งบางๆ ขึ้นหนึ่งปกคลุม จางเสวียนรีบล้งยันต์ส่งบจิตออกมา คว้ามือเขาไว้อยากจะยึดยันต์เข้าไปในมือเขา แต่กลับต้องสั่นสะท้านเพราะความเย็นเยียบของมือข้างนั้น ทำให้อดตกใจไม่ได้ จางเสวียนเพียงสัมผัสยังรับรู้ได้ถึงความหนาวเยือก ไม่ต้องเดาก็รู้ได้ว่าตอนนี้ภายในร่างจขงขยจะเย็นเยียบขนาดไหน

“นายเป็นยังงัยบ้าง?” เขาถามพร้อมกุมสองมือของจขงขยไว้ ใช้พลังกังช่วยขับไล่ความหนาว

ริมฝีปากจขงขยยังสั่นระริกคล้ายไม่สามารถทนต่อความเย็นเยียบนี้ ก็มเวยขออยู่บนพื้นไม่อาจตอบคำถาม จางเสวียนจับฝ่ามือตลอดชีวิตแต่ประสบการณ์ช่วยผีมีไม่มาก โดยเฉพาะอาการป่วยแปลกประหลาดอย่างที่จขงขยเป็นอยู่ในตอนนี้ นอกจากใช้ยันต์ช่วยเสริมพลังให้แล้วก็คิดวิธีอื่นไม่ออก

แหงนหน้าขึ้นเห็นหน้าผิยั้งประหัดประหารเหล่าผีดุจตะโกนลั่น “เพื่อนผมได้
รับบาดเจ็บ มีวิธีช่วยเขาบ้างไหม?”

หน้าผีใช้หอกอสรพิษสลัดภูตผีให้พ้นไป วิ่งมาข้างกายจงชุย เห็น
สภาพเขาแล้วชะงักครู่หนึ่งก่อนจะส่ายหน้า จางเสวียนร้อนรนถามเสียงดัง

“พวกคุณเป็นผีเหมือนกัน ช่วยคิดหน่อยเถอะว่าปกติเวลาคุณ
ปวดหัวตัวร้อนรักษาอย่างไร?”

หากได้เท้าอันเป่าอยู่ที่นี่ละก็ต้องค่อนข้างอดแน่นว่า เจ้าคิดว่าเป็นมันแค่
ปวดหัวตัวร้อนหรือไง? แต่เห็นได้ชัดว่ามีคนและผีจำนวนมากที่ปากมาก
เหมือนอันเป่า ส่วนหน้าผิ้นั้นไม่พูดอะไรทั้งสิ้น เขาตรวจดูอาการของจงชุย
คร่าวๆ สุดท้ายสายตาหยุดอยู่ที่มือ ตอนนี้มีมือของจงชุยกำแน่นเพราะความ
ไม่สบายแต่มีประกายแสงส่องแวบแวมจากในนั้น หน้าผีจับมือจงชุยแบออก
เมื่อเห็นอักษรคำว่า ‘มรณะ’ ตัวใหญ่ปรากฏตรงกลางฝ่ามือจางเสวียนก็อุทาน
ออกมาทันที

ตัวอักษรนั้นราวกับสลักขึ้นจากเลือด กินพื้นที่เกือบทั้งฝ่ามือ มือของ
จงชุยมีความเย็นเยือกแผ่ซ่าน ชับให้อักษรสลักด้วยสีเลือดนี้ยิ่งโดดเด่น
จางเสวียนขมวดคิ้ว รู้สึกเหมือนเคยเห็นภาพนี้ที่ไหนมาก่อนแต่นึกไม่ออก

ภูทหน้าผีกุมมือไว้สีหน้าจงชุยค่อยดีขึ้นบ้าง จางเสวียนยัดยันตึก
หลายใบลงในมือเขา

“ทุกคนรู้ว่านายตายไปแล้ว นายไม่ต้องคอยเน้นย้ำเรื่องนี้หรอก”

“ผมเองก็ไม่ว่ามันเรื่องอะไรกันแน่...”

จงชุยยิ้มอย่างอ่อนแอ ลึกยืมปรากฏขึ้นตามรอยยิ้มนั้น เห็นสภาพ
เขาดีขึ้นบ้างจางเสวียนจึงถอนหายใจโล่งอก เหล่าภูตผีกระโจนเข้ามาอีกครั้ง
ทว่าจางเสวียนเพียงพลิกมือที่เดียวก็ฟันผีคู่ตนนั้นขาดเป็นสองท่อน สีเลือด

ปกคลุมไปทั่ว เพราะได้รับผลกระทบจากกลิ่นคาวเลือด ดวงตาสีฟ้ามี
จิตสังหารส่องประกายพุดกับหน้าผีด้วยเสียงทุ้มต่ำ “คุณดูแลเขา”

พูดจบ ไม่รอหน้าผีตอบรับก็กุมมีดฟาดฟันญาติพี่น้องที่ จงขุยเห็นว่า
ด้านนอกมีมืดมิดไร้แสงสว่าง รอบด้านคือเงาผีแน่นหนาจึงรีบพุดกับหน้าผี
“ผมไม่เป็นไร คุณไปช่วยเขาเถอะ”

หน้าผีพิจารณาเขา เกิดน้ำแข็งบนคิ้วและเส้นผมของจงขุยละลาย
เป็นน้ำไหลลงมาตุตกลึกเล็กน้อย แต่สีหน้าเป็นปกติพอสมควรจึงพุงเขาไป
นั่งข้างกายหลินจูนซึ่ง ส่วนตนเองไปช่วยจางเสวียน

อันที่จริงจงขุยไม่ได้ดีขึ้น แค่ปรับตัวเข้ากับ ความหนาวเย็นได้
มากกว่าเมื่อครู่ อาการสั่นเทานี้กระทั่งหลินจูนซึ่งยังรับรู้ได้ เขาหยุดเล่น
ถั่วลิสง หันมองตามโซ่เหล็กที่สั่นไม่หยุด พอเห็นว่าจงขุยไม่สบายหลินจูนซึ่ง
ก็คิดว่าถั่วลิสงกำหนึ่งยัดลงไปในมือ ให้เขากำไว้

“ขอบ ขอบคุณ...”

จงขุยไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ที่หลินจูนซึ่งมอบถั่วลิสงให้ แต่หลังกำ
ไว้แล้วพบว่าอบอุ่นไม่น้อย พลังกำของผู้ฝึกวิชาเต๋าถูกถ่ายทอดมาสู่เขา ช่วย
ด้านทานความเหน็บหนาวได้อย่างน่าอัศจรรย์ เขามองไปทางหลินจูนซึ่งด้วย
ความประหลาดใจ ไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรถั่วลิสงของอีกฝ่ายจึงได้ผลยิ่งกว่า
ยันต์ของจางเสวียน

หลินจูนซึ่งหันมองไปนอกห้อง พบว่าด้านนอกเต็มไปด้วยญาติพี่สาว
หัวคิ้วขมวดอย่างไม่พอใจ บัดถั่วลิสงบนโต๊ะไปมาคล้ายต้องการระบาย
อารมณ์ ปากก็พึมพำ “หนวกหู หนวกหูเหลือเกิน...”

เพิ่งพูดจบญาติหลายตนก็กลายเป็นศรคม ทะลวงผ่านกำแพง
อาวุธที่จางเสวียนและหน้าผีสร้างขึ้น จางเสวียนตกใจมาก เกรงว่าจงขุยจะ

ถูกพวกมันทำร้าย อยากอัญเชิญโหมรต์วิญญาณแต่ไร้เรี่ยวแรง พลังปราณของเทพสมุทรยิ่งแผ่ซ่านออกมาชัดเจนมากเท่าไร พิษกระบี่ก็ยิ่งกำเริบเร็วมากเท่านั้น แม้เทียบกับหลายครั้งก่อนการโจมตีในตอนนี้นำให้เขาเจ็บน้อยลงมาก แต่ยังคงเป็นเหตุให้เขาไม่สามารถใช้วิชาอาคมตามใจชอบอยู่ดี หน้าผีเห็นเขามีสีหน้าผิดปกติจึงรีบยื่นมือออกมาพุงไว้

เวลานี้ผีดูดเข้าใกล้จางชุยแล้ว สะบัดกรงเล็บขวามาทางเขา โตะกลมถูกพลังหยินกระแทก โยกไหวรุนแรง ถั่วลิส่วงตกลงบนพื้น แก้วที่จางชุยนั่งได้รับผลกระทบเช่นกัน ไถลออกไปตามพื้น เกิดเสียงเสียดสีเสบหุยาวยืดค หากมิใช่เพราะโซ่เหล็กบนร่างเขาเชื่อมต่อกับหลินจนซึ่งต้องถูกกระแทกจนกลิ้งออกไปแน่

เห็นกรงเล็บผีเข้าใกล้ จางชุยกำลังจะเือหมัดชกกลับได้ยินเสียงกรีดร้องแหลมสูง เล็บคมที่เกือบจะสัมผัสร่างเลือนหาย เขายังตกใจไม่สร้างกะพริบตาบริบๆ เห็นถั่วลิสถูกปาออกจากมือหลินจนซึ่งราวฝนบุปผากลางนภา ตอนที่กระจายออกมีแสงทองนับหมื่นจุดพุ่งออกไป ภูตผีเหล่านั้นถูกแสงทองโจมตี สลายเป็นหมอกแดงเลือนหายกลางอากาศ เพียงไม่นานภายในห้องโถงใหญ่ก็ถูกสีแดงปกคลุม ราวกับมีฝนเลือดตกลงมาห่าหนึ่ง ทำให้สายตาของทุกคนพร่าเลือน

ในมือหลินจนซึ่งยังกำถั่วลิสเอาไว้ เขาในตอนนี้อยู่กับเปลี่ยนเป็นคนละคน ดวงตาเปล่งประกาย กวาคมองภูตผีซึ่งซ่อนเร้นอยู่ในความมืดแล้ววิ่งออกไปสุดกำลัง จางชุยไม่ทันตั้งตัวจึงถูกกระชากจนตัวเซ โดนบังคับให้วิ่งออกจากห้องโถงไปด้วย

ในเวลาเดียวกันนี้หลินจนซึ่งขว้างถั่วลิสในมือออกไป ลักษณะคล้ายวิชาเสกถั่วเป็นทหาร ถั่วลิสเหล่านั้นเหมือนมีสติปัญญา พุ่งเข้าโจมตี

ศีรษะของผีดู ได้ยินเสียงร้องนำอนาคตข้างหน้าต่องาน พวกผีที่บูกว่าในแนวหน้าหวาดกลัวพลังกังบนั้ลลิสพากันถอยหลัง ผีคู่ด้านหลังยังจะวิ่งขึ้นหน้ากลายเป็นความอลหม่านในหมู่ภูตผี ล้มกลิ้งทับกันเป็นกอง

หลังหลินจูนซึ่งไล่พวกมันให้ล่าถอย เขากางมือออก ถ้วยชาบนโต๊ะลอยมาอยู่ในมือโดยอัตโนมัติ เขาเสาดน้ำชาไปกลางอากาศก่อนจะโยนถ้วยชาทิ้ง ตอนที่จขุยรีบร้อนรับถ้วยชาไว้ก็เห็นหลินจูนซึ่งยกสองมือประสานดัชนีพลังกำกำลังชั่วร้าย นิ้วชี้และนิ้วกลางไขว้กันอยู่กลางอก ปากร้ายคาถา

หยดน้ำที่เสาดออกไปเคลื่อนไหวตามคาถาที่เขาร้าย ไม่น่าเชื่อว่าจะไม่ร่วงตกลงพื้นแต่หยดอยู่กลางอากาศ จากนั้นก็กระจายไปรอบด้าน หมอกแดงที่เคยปกคลุมอยู่ทั่วไปราวกับถูกคนขึ้นน้ำให้มาหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับหยดน้ำ เรียงเป็นเส้นอยู่กลางอากาศอย่างรวดเร็ว แสงทองไหลเวียนนับแวมเชื่อมต่อยอดน้ำที่เรียงตัว มองแล้วให้ความรู้สึกลึกลับตาข่ายสีทองผืนหนึ่ง กักภูตผีทั้งหมดไว้ในอกตาข่ายทอง

อาคมตาข่ายวัชรกะกำลังชั่วร้ายนี้ยิ่งใหญ่อลังการ หลินจูนซึ่งตั้งสมาธิจดจ่อ หลังร้ายอาคมจบเขายกมือไขว้หลังยืนอยู่หน้าตาข่าย เปี่ยมบรรยากาศเจ้าสำนักวิชาเต๋าผู้เก่งกาจ ทำให้ทุกคนในห้องโถงมองจนตกตะลึง ตาค้าง สุดท้ายเป็นจางเสวียนที่หลุดจากภวังค์เป็นคนแรก ประบมือพร้อมกับวิ่งไปตรงหน้ากึ่งคุกเข่าลง ยกนิ้วโป้งกับนิ้วชี้ทั้งสองข้างขึ้นทำเป็นท่ากลองถ่ารูป ปากก็เอ่ยชมไม่หยุด

“ลุงซึ่งยอดไปเลย! สมเป็นเทียนชื่อระดับบอส มา! ถ่ารูปเป็นที่ระลึกก่อน!”

ในเวลาแบบนี้ยังไม่ลืมที่จะเล่นทะเล่่นอีก!

หน้าผีตกใจกับความมกวนของจางเสวียนจึงอดมองไม่ได้ หลังได้รับ

ผลกระทบจากอารมณ์สนุกสนานของเขาในดวงตาของหน้าผีซึ่งถูกปิดทับด้วยยันต์พลังกัมมีย่อมवादผ่าน แต่เพียงชั่วครู่ก็ถูกบดบังด้วยสีเทา

“ลุงซึ่งเก่งที่สุด!” จงขุ่ยร่วมเอ่ยชมด้วยอีกคน

เพราะการเคลื่อนไหวรุนแรงของหลินจุนซึ่ง จงขุ่ยถูกกระชากจนล้มลงพื้น มือกุมถั่วยา ถึงอย่างนั้นก็ยังอดทนต่อความหนาวเหน็บแล้วกล่าวชมหารู้ไม่หลังหลินจุนซึ่งสร้างค่ายอาคมเสร็จ สติพลันอลหม่านกลับสู่สภาพงุนงงอย่างในตอนแรก เกาศีระชะเหลี่ยมซ้ายมองขวาถาม “ถั่วลิสงล่ะ?”

“ถั่วลิสง ถั่วลิสง”

ในตอนนี้อาจเสวียนเพิ่งรู้สึกขอบคุณความมองการณ์ไกลของหน้าผีแบกถั่วลิสงกระสอบใหญ่ที่เขาเอามาให้ไปไว้ตรงหน้าหลินจุนซึ่งเพื่อแสดงความกตัญญู หลินจุนซึ่งไม่กินแต่คว้าหลายกำใส่กระเป๋าเสื้อ ถั่วลิสงกำเดิมถูกใช้เป็นอาวุธไปหมดแล้วตอนนี้ได้เดิมกลับเข้าไปจนเต็มเข้างัยพักหน้าอย่างพอใจ ส่วนที่เหลือดันกลับคืนมาให้จางเสวียนราวกับฝากให้ช่วยดูแลรักษา ยามจำเป็นต้องเอามาให้เขาตามต้องการ

สำหรับสถานการณ์ปัจจุบันที่ตนกลายเป็นคนรับใช้ผู้ดูแลถั่วไปแล้วนั้น จางเสวียนซึ่งงัดเข็มอยู่แค่สามวินาทีแต่เพียงพริบตาที่เบนความสนใจมาที่การหลบหนี เหลี่ยมมองรอบด้านพบว่าตาข่ายวัชระของหลินจุนซึ่งสร้างขึ้นอย่างแน่นหนา ฝิดุเหล่านั่นกางกรงเล็บแยกเขี้ยวอยู่ด้านนอก แม้ยากทำลายตาข่ายแค่ไหนแต่ยังไม่ทันเข้าใกล้ก็ถูกแสงทองโจมตีให้ปลิวลอยออกไป นึกไม่ถึงว่าหลังจากที่หลินจุนซึ่งตายกลายเป็นผีและดื่มน้ำแกงยายเม้งไปแล้ว วิชาอาคมจะยังร้ายกาจขนาดนี้ จางเสวียนอดไม่ได้ที่จะทึ่งไปงั้นให้อีกครั้ง ตัดสินใจยกโทษให้กับความผิดของเขาที่เคยทำร้ายตนเมื่อตอนก่อนตาย

ชื่นชมหลินฉุนซึ่งเสร็จจางเสวียนก็หันไปกวักนิ้วให้น้ำฝี ฝ่ายนั้นเหมือนไม่เข้าใจความหมายจึงไ้การตอบสนอง จางเสวียนได้แต่เอ่ย “มัวงอะไรอยู่ได้ รีบพาพวกเราหนีเร็วเข้า”

“หนีไม่พ้น” เป็นคำตอบที่ไม่น่าพอใจเอาเสียเลย เห็นสีหน้าจางซุ่ยยังคงย่ำแย่จางเสวียนวิ่งไปข้างกายน้ำฝี พลิกฝ่ามือที่เดียวไหม้รัศมีวิญญานก็กลายเป็นมีดคมจ่ออยู่บนลำคอเขาแล้วดวาด “เพื่อนผมป่วยไม่มีอารมณ์ล้อเล่นกับคุณ ตอนนี้ไม่มีทางเลือกให้คุณสองทาง พาพวกเราไปจากที่นี่หรือคุณตายอีกครั้ง”

เห็นอาวุธคมจ่ออยู่บนลำคอตน น้ำฝีขมวดคิ้วเล็กน้อยคล้ายลังเล แต่จิตอำมหิตของจางเสวียนทำให้เขาตอบรวดเร็ว “ตามข้ามา”

จางเสวียนถอนหายใจเฮือกหนึ่ง บอกตามตรงเขากลัวน้ำฝีจะไม่ยอมตอบตกลง พวกเขาไม่คุ้นเคยกับที่นี้หากไว้คนนำทางยากที่จะหนีออกไปได้ เดิมเขาตั้งใจว่าสมทบกับฮั่นเป่าแล้วค่อยหนี แต่ตอนนี้สถานการณ์สับสนหากไม่ช่วยโอกาสนี้เกรงว่าจะกลายเป็นเป้ายิงธนูไปเสียก่อน

เขาพยุ่งจางซุ่ยขึ้น หยิบถั่วลิสงให้หลินฉุนซึ่งอีกกำบอกให้เขาช่วยดูแลจางซุ่ย เมื่อแสดงความกตัญญูด้วยถั่วลิสงหลินฉุนซึ่งจึงยอมรับหน้าที่นี้โดยไม่โต้แย้ง แบกจางซุ่ยไว้เดินตามหลังพวกเขา

น้ำฝีนำทาง เดินทะลุผ่านระเบียบไปยังประตูช่องโค้งที่เขาต้องผ่านเวลามาส่งอาหาร ฝีพวกนั้นเห็นแล้วส่งเสียงร้องแหลมทันที แต่เพราะถูกผนึกไว้ด้วยตาข่ายจึงไม่อาจเข้าใกล้ ได้แต่มองดูพวกเขาเดินจากไปต่อหน้าต่อตา

จางเสวียนเคยออกมาสำรวจเส้นทางบริเวณประตูช่องโค้ง รู้ว่าทางนี้เชื่อมต่อกับตำหนักอื่น ปากประตูมีมณฑปจำนวนไม่น้อยยืนเฝ้าจึงเดินตามอยู่ด้านหลังน้ำฝีไม่กล้าประมาท ตั้งใจว่าหากถูกมณฑปพบเข้าจะชิงลงมือ

จัดการก่อน

แต่อยู่เหนือความคาดหมายของเขา หน้าผีลักเปิดประตุนอกประตู ไม่มีกระทั่งเงาผีลักตน ยมทูตที่เคยเฝ้าอยู่ตรงนี้ก็ไม่มีหายไปไหนทั้งหมด

เห็นทีคงเกิดเรื่องขึ้นในตำหนักของอ่องหลัวเฟิง มิฉะนั้นไม่มีทางโยกย้ายทหารออกไปจนหมด นี่เป็นโอกาสดีสำหรับการหลบหนีแต่ความยุ่งยากก็คือเขาไม่รู้ว่าหาววออยู่ที่ไหน

ระหว่างเดินตามหน้าผีไปข้างหน้า จางเสวียนหันมองจางซุ่ยเป็นระยะ พบว่าอาการเขาแย่มากแม้ไม่หนาวจนมีเกล็ดน้ำแข็งเกาะอย่างก่อนหน้า แต่ลมหายใจอ่อนแรงซบอยู่บนไหล่ของหลินฉุนซึ่งคล้ายใกล้หมดสติ อักษรมรณะเลื่อนหายไปแล้วแต่ยังฝากร่องรอยสีเลือดจางไว้กลางฝ่ามือ

ตอนนี้หาววามีคนคุ้มครอง ปลอดภัยกว่าพวกเขามาก อันดับแรกเขาต้องพาจางซุ่ยไปจากที่นี่ หลังจากนั้นค่อยคิดหาวิธีตามหาหาววากับอันเป่า

จางเสวียนเดินจ้ำตามหน้าผี คว่ามือเขาไว้ หน้าผีคล้ายตกใจในความกระตือรือร้นของเขา แต่เพียงพริบตาก็เห็นจางเสวียนยัดเงินงวงเด็กปึกหนึ่งให้ตนพร้อมกับพูดกลั้วหัวเราะ “ลูกพี่ผี ทำความดีต้องทำให้ถึงที่สุด ฉวยโอกาสที่ไม่มีคนพาพวกเรานี้ออกไปได้ไหม?”

หน้าผีไม่ตอบ จ้องมองเขาค่อยๆ กำลังใคร่ครวญความเป็นไปได้ของเรื่องนี้ จางเสวียนรีบเพิ่มเงินให้ชี้ไปทางจางซุ่ย “เพื่อนผมไม่สบาย ที่นี้อันตรายเกินไป ถ้ามีผีไล่ตามมาอีกฝูงผมกลัวเขาจะฟันทอนไม่ไหว วันหน้าถ้ามีคนลงโทษคุณก็บอกว่าถูกผมข่มขู่ ถึงยังงี้ผีกลัวเหียนซือกก็เป็นลัทธิธรรมฟ้าดิน”

“เฮอะ...”

หากไม่ใช่เพราะลมหยินรอบด้านแรงเกินไป จางเสวียนคงคิดว่าเป็นเสียงหัวเราะเยาะของหน้าผี ในความเป็นจริงใบหน้าซึ่งเต็มไปด้วย

รอยแผลนี้แค่กระตุกเบาๆ ที่หนึ่ง จากนั้นหน้าผิก็เปลี่ยนทิศทาง พาพวกเขา เลี้ยวไปยังระเบียงเจียบกริบเส้นหนึ่ง

เป็นทางเดินที่ยาวมาก ระหว่างทางที่เดินมาได้พบมณฑุตบ้างตนสอง ตน จางเสวียนพบว่าเมื่อพวกเขาเห็นป้ายห้อยเอวที่หน้าผิยื่นให้ดูก็ไม่ถามอะไรอีก ทุกคนเดินมาถึงหน้าประตูห้องหนึ่งอย่างราบรื่น หน้าผิผลักเปิดประตู แทนความหมายให้พวกเขาเข้าไป

จางเสวียนไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ของหน้าผิ ชะโงกหน้าเข้าไปมอง ด้านในพบว่าเป็นห้องโถงใหญ่กว้างโล่ง ในนั้นมีเครื่องเรือนตั้งอยู่เพียงเล็กน้อย เขาอยากถามหน้าผิว่าทำไมถึงพาพวกตนมาที่นี่ แต่ถูกหลินจุนชิงซึ่งอยู่ด้านหลังกระแทกล้ม หลินจุนชิงที่แบกจขุยอยู่ดูท่าทางดีใจมากรีบวิ่งเข้าไป ทันที จากนั้นก็โยนจขุยลง หมุนซ้ายหมุนขวาเพียงลำพัง ยืนอยู่กลาง ห้องโถงแห่งหน้ามองด้านบน จากนั้นก็ทั้งเคาะทั้งทุบเสาหินและพื้นห้อง สภาพคล้ายกำลังค้นหาสมบัติ

เพื่อไม่ให้คนอื่นสังเกตเห็นร่องรอยของพวกเขาจางเสวียนได้แต่เดิน ตามเข้าไป วางกระสอบถั่วลิสลงบนพื้น ตรวจดูอาการบาดเจ็บของจขุย เป็นอันดับแรก เขาดูท่าทางไม่สบายมาก ทั้งถูกหลินจุนชิงโยนลงพื้น ทั้งถูก โซ่ลากวนไปมา สภาพตอนนี้กลายเป็นผ้าเช็ดพื้นไปโดยปริยาย

จางเสวียนอยากปลดโซ่เหล็กที่เชื่อมต่อระหว่างทั้งคู่ แต่หลัง พยายามอยู่ครึ่งค่อนวัน โซ่ไม่เพียงคลายไม่ออกกลับยิ่งแน่นขึ้นกว่าเดิม เขา จึงต้องตัดใจ มองดูหลินจุนชิงที่ยังค้นหาสมบัติอยู่ทางด้านข้างแล้วได้แต่พูด อย่างระอาก “ลุงซึ่งเลิกเล่นได้แล้ว พักก่อน ช่วยผมดูแลจขุยหน่อย”

หลินจุนชิงเหมือนจะฟังเข้าใจ วิ่งเข้ามาดูซ้ายดูขวา สายตาสำรวจ รอบหนึ่งแล้วหยุดอยู่ที่ร่างของหน้าผิ จู่ๆ ก็ตกใจเพราะหอกอสรพิษของ

หน้าผีจนถอยหลัง หน้าผีใช้หอกนั้นซึ่งจขุย หลินจุนซึ่งก็ทำตามความต้องการ
ของเขาทันที วิ่งมาอยู่ข้างกายจขุยอย่างว่าง่ายไม่ขัดแย้งไปไหนอีก

“คุณนี่สุดยอดไปเลย ทำให้ลุงซึ่งยอมเชื่อฟังได้ด้วย!”

ต่อให้หลินจุนซึ่งไม่ใช่เจ้าสำนักผู้มีความเชี่ยวชาญในศาสตร์วิญญาน
แห่งแดนหยางคนนั้นอีกต่อไป แต่นิสัยหยิ่งยโสของเขายังคงอยู่ ถึงขั้น
หนักหนาว่าเมื่อก่อน น้ำแกงยายเมิ่งทำให้เขาไม่ถูกควบคุมอยู่ใต้กฎเกณฑ์
ใดอีก หน้าผีไม่ได้พูดอะไรแม้แต่ประโยคเดียวแต่ก็สามารถทำให้เขาเชื่อฟัง
จางเสวียนจึงอดไม่ได้ที่จะนับถือยอมทูลตนนี้ขึ้นมา

แต่ความนับถือไม่ได้เป็นอุปสรรคให้เขาระบายความไม่พอใจ

“ผมให้คุณพาพวกเราออกไป คุณพาพวกเรามาที่นี่ทำไม ที่นี่เป็น
ทางออกหรือ? อย่าบอกนะว่าคือช่องแมวลอดตรงนั้น”

จางเสวียนขึ้นไปยังเหนือคีระชะ หากจะบอกว่าที่นี่มีความแตกต่าง
อะไรกับห้องที่พวกเขาอยู่ก่อนหน้าก็คือบนหน้าต่างเพดานมีช่องขนาดเล็ก
เส้นผ่านศูนย์กลางไม่ถึงสิบเซนติเมตร ช่องนั้นอยู่ตรงกลางห้องโถงพอดี หรือ
ก็คือตำแหน่งที่หลินจุนซึ่งยืนมองเมื่อครู่นี้ทำให้อาจเสวียนสงสัยว่า
หลินจุนซึ่งอาจกำลังค้นหากลไกสำหรับออกไปจากที่นี่

น่าเสียดาย คำตอบที่หน้าผีให้เขาคือการปฏิเสธ “ไม่มีหนทาง รออยู่
ที่นี่ ปลอดภัย”

อาจเพราะลำคอเคยได้รับบาดเจ็บ เสียงของหน้าผีจึงขาดหายไปเป็น
ช่วงๆ จางเสวียนเข้าใจความหมายโดยรวมแล้วถึงกับยื่นเท้าเอนเดินวนอยู่
กับที่ส่องรอบ พิจารณาสภาพของห้องโถงแล้วเอ่ยประซัด “ความหมายของ
คุณคือพวกเราเสี่ยงอันตรายมาตั้งนาน สุดท้ายแค่เดินจากห้องข้างหนึ่งมายัง
อีกห้องข้างหนึ่งสินะ”

ถูกดึงแขน หน้าผีพาเขามายังตรงกลางของหน้าต่างเพดาน ยืนอยู่ใต้ช่องเล็กนั้น จางเสวียนรับรู้ถึงความอบอุ่นเล็กน้อย จึงแหงนหน้ามองด้วยความประหลาดใจ นี่ไม่ออกกว่าทำไมที่นี้ถึงมีความอบอุ่นได้

“ลุงชิง แบกจขุมาทางนี้”

หลังค้นพบปรากฏการณ์นี้จางเสวียนรีบเรียกหลินจุนชิงให้แบกจขุมาอยู่ใต้ช่องนั้นแล้ววางลง สัมผัสได้ถึงความอบอุ่นจขุส่งเสียงครางเบาๆ สีหน้าผ่อนคลายมากขึ้น

“ที่นี่คือที่ไหน?”

จางเสวียนอดถามไม่ได้ หน้าผีส่ายหน้าคล้ายเครื่องจักรกลเหมือนกำลังบอกว่าเขาเองก็ไม่รู้ แต่จางเสวียนเข้าใจความหมายที่บอกว่าที่นี่ปลอดภัยแล้วจึงถามต่อ “ถ้าฉันคุณพาพวกเราไปจากที่นี่เมื่อไร?”

หน้าผียังคงส่ายหน้า จางเสวียนได้แต่หยิบเงินออกมา “ผมจะเพิ่มเงินให้ ถ้าคุณกลัวจะมีปัญหาวาดแผนที่ให้พวกเราก็ได้...”

ตึง!

มีเสียงดังแว่วมา เป็นเสียงหอกอสรพิษกระทุ้งพื้น ดูเหมือนหน้าผีจะไม่ไหวแล้ว จิตพิฆาตพุ่งยิงออกมาจากด้านหลังหน้ากากเงิน หลินจุนชิงซึ่งกำลังเปื้อนเหงื่อใช้ตัวลิสงจี้มัลกี้ยึดบนใบหน้าจขุเล่นต้องตกใจเพราะแรงสั่นสะเทือนนั้น ตัวลิสงร่วงลงบนพื้น จขุเองก็พลอยสะดุ้งตื่นขึ้นมาอีกคน ลืมตาถามอย่างอ่อนแรง

“เกิดอะไรขึ้น?”

หลินจุนชิงเก็บตัวลิสง ดิ้นหนีที่เดียวก็เข้าไปในปากจขุพอดี จากนั้นก็ปรบมือชอบใจเหมือนกำลังภาคภูมิใจที่ตนขู่ลูกบาตลงหวังได้อย่างแม่นยำ

ในเวลานี้ยังจะสร้างความอุ่นใจให้เขาอีก ปรบมือเสียงดังขนาดนี้
ไม่กลัวจะดึงดูดภุมมีมาหรือไง จางเสวียนรู้สึกปวดขมับสองข้าง เอ๋ปากส่งๆ

“จขุย ตบลงซึ่งให้หมดสติซะ”

“อ้อ”

จขุยเพิ่งตื่น การตอบสนองจึงเซื่องช้าไปบ้าง กลับเป็นหลินจุนซึ่งที่
ฟังเข้าใจ ยกมือฟาดลงบนหน้าผากตนเองหนึ่งขาด จากนั้นก็หงายหลัง
ล้มลงพื้น การกระทำนี้ทำให้จขุยตกใจ ไม่สนใจความไม่สบายของร่างกาย
ตน กัดฟันคลานเข้าไปเขย่าเพื่อจะดูว่าเขาหมดสติจริงหรือไม่

เห็นการกระทำของหลินจุนซึ่งแล้วดวงตาจางเสวียนพลันเปล่ง
ประกาย รู้สึกดีขึ้นทันที ดวงตาทมนกสกปรกหนึ่งแล้วพุดกั้วหัวเราะกับ
หน้าผี “มีอะไรพุดกันดีๆ ก็ได้ พี่ชายรูปหล่อ ความโมโหแก้ปัญหาอะไรไม่ได้
หรอก”

“อยู่นี่ อย่าไปไหน!”

หลังพุดจบด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง หน้าผีก็หมุนตัวเตรียมเดินจาก
จางเสวียนรีบร้อนร้องเขาไว้

“คุณจะไปไหน?”

“กลับไป”

นี่มันคำพูดไร้สาระไม่ใช่หรือไง เขารู้อยู่แล้วว่าหน้าผีต้องกลับไป
รายงาน แต่เขาอยากรู้แผนการของอีกฝ่ายหลังรายงานเสร็จ... ตกลงจะหา
โอกาสพาพวกเขาออกไปหรือทิ้งพวกเขาไว้ที่นี่แล้วไม่สนใจอีก? หากเป็น
เช่นนี้เขาขออยู่ในห้องเมื่อครู่ยังจะดีเสียกว่า อย่างน้อยที่นั่นก็มีอาหารให้
สามมือต่อวัน

“อันที่จริงผมมีวิธีที่ดีต่อทั้งสองฝ่าย จะลองฟังดูหน่อยไหม?”

หลังร้งหน้าผีไว้สำเร็จจางเสวียนก็โอบไหล่เขาอย่างสนิทสนม ร่างของหน้าผีเกร็งแข็งขึ้นมาทันที เหมือนหวาดหวั่นการใกล้ชิดของเขาแต่ก็ไม่ได้ผลักออก นี่เป็นโอกาสดียิ่งจางเสวียนยิ้มแล้วพูดเสียงเบา “ขอโทษด้วย”

หน้าผีชะงัก ยังไม่ทันเข้าใจความหมายในคำพูดนั้นก็รู้สึกถึงความเจ็บปวดที่แล่นขึ้นมาจากลำคอ สันมือของจางเสวียนสับเข้าที่ท้ายทอยของเขอย่างอำมหิต ตั้งใจพาดให้ล้ม หอกกอสรพิษสั้นแรงพุงร่วงหลุดจากมือจางเสวียนคว้าไว้ทันที เกรงว่าการโจมตีที่เดียวจะไม่แรงพอจึงใช้หอกกอสรพิษพาดลงบนศีรษะหน้าผีอีกครั้ง ชัดเขาจนหมดสติอย่างสมบูรณ์

“จางเสวียน นี่คุณ...”

จางซุ่ยเห็นทุกอย่างต่อหน้าต่อตา ความตกใจปรากฏบนใบหน้า มองดูยมทูตที่ล้มอยู่บนพื้นในใจรู้สึกผิดไม่น้อย ไม่ว่าจะอย่างไรผิดนั้นก็ปฏิบัติต่อพวกเขาไม่เลวมาตลอด ถึงอย่างนั้นในสถานการณ์คับขันได้แต่รับมือด้วยวิธีคับขัน เขาปลดป้ายห้อยเอวของหน้าผีออก เขามาติดไว้บนเอวตนแล้วถามจางซุ่ย “นายเป็นไบบ้าง?”

“ได้กลับไปหนึ่งตื่น ดีขึ้นมากแล้ว”

สีหน้าจางซุ่ยยังคงขาวซีดแต่ไม่ได้เย็นเป็นน้ำแข็งและเปี่ยมด้วยจิตแห่งความตายอย่างเมื่อครู่ จางซุ่ยรู้ว่าจางเสวียนกำลังหาโอกาสหนีไปจากที่นี่จึงรีบปลุกหลินจุนชิง จากนั้นก็ผลักถั่วลิสงทั้งกระสอบไปตรงหน้าเขา แทนความหมายให้เขาอย่าร้องส่งเดช หลินจุนชิงเห็นหน้าผีที่นอนอยู่บนพื้นแล้วหันมองจางเสวียน นิ่งเงียบไม่พูดอะไรทั้งสิ้น

จางเสวียนส่งสัญญาณมือให้พวกเขา แทนความหมายว่าจะไปจากที่นี่แล้ว ก่อนจากยังหันมองหน้าผีที่นอนหมดสติ ลังเลชั่วครู่ สุดท้ายลากเขามายังตำแหน่งใต้ช่องของหน้าต่างเพดานเพื่อให้เขาสามารถหลบหลีกยิงพลัง

หอกอสรพิษวางอยู่ข้างกาย จากนั้นล้วงเงินงเด็ที่เหลือทั้งหมดออกมาโยนเข้าไปในกระเป๋าสี้อของเขา

ตอนสัมผัสเสื้อผ้าของอีกฝ่ายปลายนิ้วจางเสวียนสั่นเล็กน้อย หัวใจกระตุกดู สายตาวาดผ่านหน้ากากเงินซึ่งอยู่ใกล้เพียงคืบ พลันเกิดความรู้สึกอยากกระชากหน้ากากนั้นออก

ลมหายใจกระชั้นขึ้น ครึ่งหนึ่งคือความตื่นเต้น อีกครึ่งเป็นความอยากรู้ นิ้วมือกำลังจะสัมผัสหน้ากากเงิน มองดูใบหน้าครึ่งซีกซึ่งเต็มไปด้วยรอยแผลที่เปิดเผยอยู่นอกหน้ากาก จางเสวียนลี้เลศครุ่นหนึ่ง อยากจะจับความอยากรู้อยากเห็นที่ไม่ควรมีนั้นลงไป แต่เหมือนถูกกฎผีล่อลวงใจปลายนิ้วยังคงยืนไปด้านหน้าอย่างไม่ฟังคำสั่ง จับมุมหนึ่งของหน้ากากเงินไว้กำลังจะดึงออก เสียงดนตรีสนุกสนานพลันดังขึ้นกะทันหัน ยับยั้งการกระทำของเขาได้ทันท่วงที

สติถูกดึงกลับมา พบว่าตนกำลังจะทำเรื่องเหลวไหล จางเสวียนรีบถอยออกห่าง สายหน้าสุดชีวิต ไม่เข้าใจพฤติกรรมแปลกประหลาดของตนเมื่อครู่ บางทีอาจเพราะหน้าผีลึกลับเกินไปทำให้อดไม่ได้ที่จะอยากสืบค้นความลับในใจอีกฝ่าย

เพื่อสะกดกลั่นความอยากรู้อยากเห็น จางเสวียนรับโทรศัพท์รวดเร็ว ผู้ที่โทรมาคือฮั่นเป่า ทันทียี่ต่อสายติดก็ร้องเสียงเบา “ตอนนี้ข้าเพิ่งจะลอบปะปนเข้ามาได้ พวกเจ้าอยู่ที่ใด? ข้าจะพาพวกเจ้าออกไป”

จางเสวียนมองดูหน้าผี รู้สึกเสียใจภายหลังที่ไม่ได้สอบถามสถานที่จากเขาให้ชัดเจนก่อนจะขัดเขาสลบ ได้แต่บอก “ไม่รู้”

หลังเรียบไปหลายวินาที ฮั่นเป่าก็พูดขึ้น “ไม่เป็นไร ข้านึกไว้แต่แรกแล้ว เทียนชื่ออ่อนหัดจาง ข้าไม่ควรคาดหวังต่อสติปัญญาของเจ้ามากเกินไป

ไปจริงๆ นั่นละ”

จางเสวียนขยับนิ้วมือ มีความรู้สึกว่าเขาน่าจะลองเล่นเกม Angry Birds ในปรภพดูสักยก

รับรู้ได้ถึงความไม่พอใจของอีกฝ่าย อันเป่ารีบเปลี่ยนคำพูด

“ช่างเถอะ ข้าจะใช้วิชาอาคมค้นหาพวกเจ้าเอง ตอนนี้กำลังเกิดความวุ่นวายใหญ่โต หวังว่าจะไม่มีผีสิงเกิดขึ้น”

“ความวุ่นวายใหญ่โต?”

“ก็คือสถานการณ์ยุ่งยาก ไร้พิกันแล้วค่อยเล่า สถานที่ที่เจ้าอยู่ในตอนนี้มีสัญลักษณ์โดดเด่นอะไรบ้างหรือไม่?”

“มีถั่วลิสงหนึ่งกระสอบ”

เสียงดังตึงแว่วมาจากปลายสาย ไม่รู้ฮั่นเป่ากระแทกกำแพงเข้าไป แล้วหรือกำลังระบายความฉุนเฉียว ไม่นานก็พูดอย่างยอมแพ้ “อยู่ที่เดิมอย่าขยับไปไหน ข้าจะรีบไปหาโดยเร็วที่สุด”

โทรศัพท์วางสายไปแล้ว จางเสวียนแบกกระสอบขึ้น บอกให้จางซุ่ยพาหลินฉุนซึ่งมาที่หน้าประตู ระเบียงด้านนอกไร้สัมเสียง เขาแง้มประตูเปิดออกเล็กน้อย รอคอยการมาถึงของฮั่นเป่าอย่างเงียบๆ

ในเวลาที่เป็นเรื่องจริงจางเสวียนของฮั่นเป่าเทียบได้กับพายุสายฟ้า เพียงไม่กี่นาทีที่จางเสวียนก็เห็นเงาร่างนกน้อยตัวอ้วนปรากฏในความมืด เขารีบเปิดประตูทันที นกน้อยบินโฉบเข้ามา เมื่อเห็นกระสอบป่านที่อยู่ข้างเท้า จางเสวียนปีกของมันก็ชักกระตุก รักษาสมดุลไม่อยู่ ตอนลงจอดจิ้งเอยงเซไปทางด้านข้าง มันรีบกางกรงเล็บออกมาคว้าเสื้อผ้าจางเสวียนไว้ ป้องกันไม่ให้ตนร่วงตกลงพื้น

“เป็นเทียนชื่อไร้อนาคตเกินไป เจ้าก็เลยเตรียมจะกลับไปทำหน้าที่

บ้านเกิดแล้วใช่หรือไม่?” มันถามอย่างดูแคลนพร้อมกับใช้กรงเล็บจิกไหล่
จางเสวียนคล้ายต้องการระบายความฉุนเฉียว

“ก่อนจะกลับไปทำนา ฉันต้องกำจัดผู้คิดร้ายกับฉันก่อน”

จางเสวียนพูดด้วยความโกรธเกรี้ยว บอกให้ทุกคนเตรียมตัวไปจาก
ที่นี่ หากู้ไม่ฮั่นเป่าจะสังเกตเห็นว่าบรรยากาศในห้องผิดปกติ เมื่อเห็นว่า
ข้างในยังมีร่างใครคนหนึ่งนอนนิ่งอยู่ กรงเล็บของมันถึงกับจับไม่มั่น เกือบ
ตกลงพื้น ใช้ปีกชี้ไปทางหน้าผีแล้วถาม “นี่มันเรื่องอะไรกัน!”

“ตัวประกอบ A เพื่อจะแย่งป้ายห้อยเอวของเขาฉันจำเป็นต้องฟาด
เขาให้สลบ”

เห็นป้ายที่เหน็บไว้ตรงเอวของจางเสวียน ฮั่นเป่าอ้าปากค้าง นานที่
เดียวกว่าจะพิมพ์ออกมา “ฟาดจนสลบไม่ได้กระมัง”

“นายกลายเป็นคนดีขึ้นมาตั้งแต่เมื่อไร?” จางเสวียนมองมันด้วย
ความประหลาดใจ ตามความเข้าใจที่เขามีต่อนกตัวนี้ การที่มันพูดแบบนี้
ย่อมหมายความว่ากระทำการของตัวเองส่งผลกระทบต่อผลประโยชน์ของ
มันจึงถาม “หรือพวกนายรู้จักกัน?”

“จะเป็นไปได้อย่างไร! ที่นี่อันตรายเกินไปแล้ว ตามเข้ามาเร็วเข้า!”

เส้นขนคอที่อยู่เหนือศีรษะของฮั่นเป่าชี้ตั้งขึ้น ไม่สนใจผู้ที่อยู่ในห้อง
อีก มันหมุนตัวเปลี่ยนทิศ กระพือปีกบินไปข้างหน้า จางเสวียนใส่ใจกับความ
ผิดปกติของมันเล็กน้อยจึงหันกลับไปมองโดยไม่รู้ตัว เป็นจังหวะที่จางซุ่ยปิด
ประตูพอดี เขาหันเห็นแค่มือข้างหนึ่งของหน้าผี เครื่องประดับเงินบนปลอก
หุ้มข้อมือยาวต่อเนื่องไปถึงหว่างนิ้ว สองประกายสว่างไสวไร้ใดเปรียบ